

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

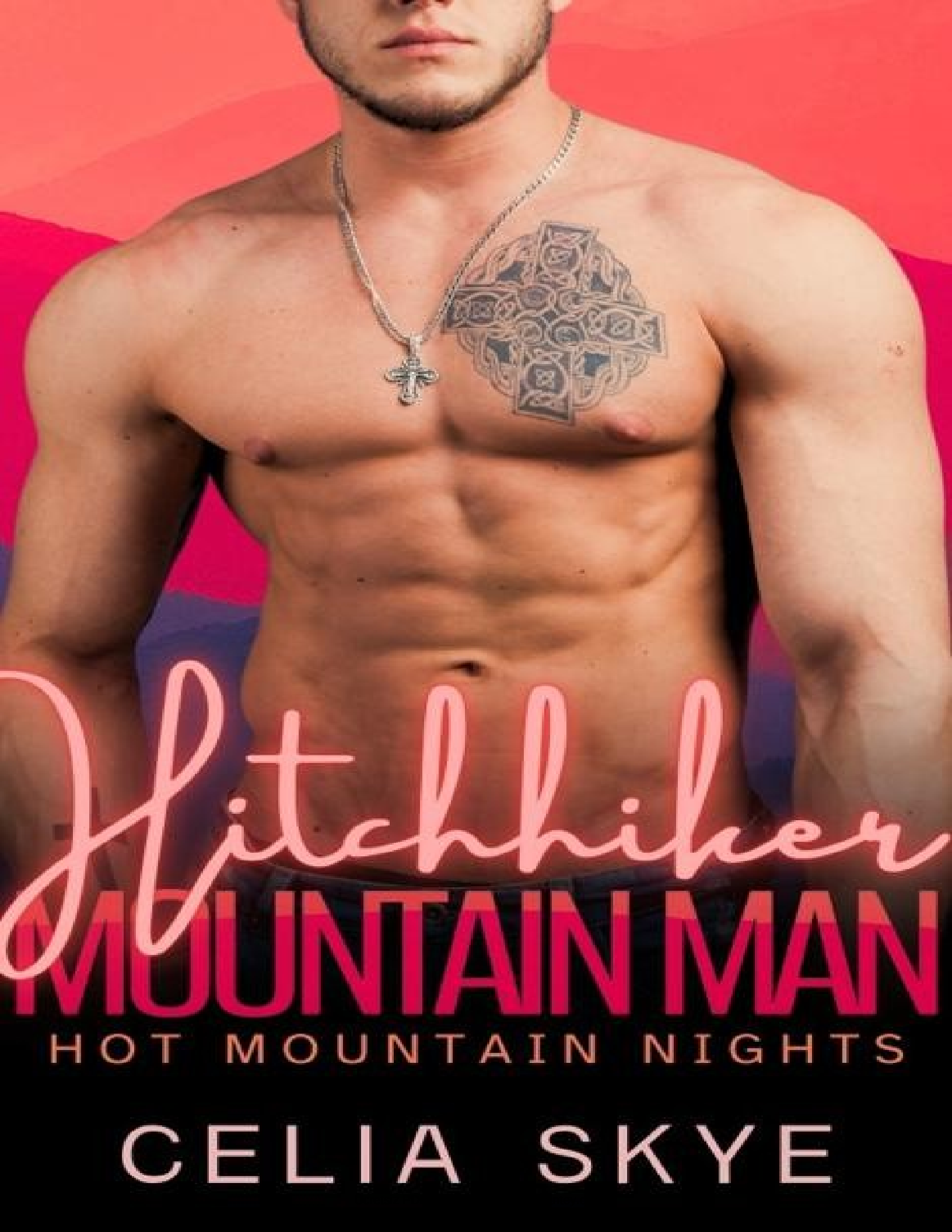
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fitchhiker

MOUNTAIN MAN

HOT MOUNTAIN NIGHTS

CELIA SKYE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Otostopçu Dağ Adamı

Celia Skye

Telif Hakkı© 2025 Celia Skye

Moxxii Yayıncılık

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, aşağıdaki koşullar sağlanmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında yayıncının açık yazılı izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapakta ve tanıtım materyalinde resmedilen kişiler yalnızca gösterim amacıyla kullanılan modellerdir.

Bu eser açık cinsel içerik, şiddet ve dil içeren sahneler içermektedir. Bazı temalar bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu hikaye olgun okuyucular için hazırlanmıştır.

İçindekiler

[Otostopçu Dağ Adamı](#)

[1. Jordyn](#)

[2. Kayrak](#)

[3. Jordyn](#)

[4. Kayrak](#)

[5. Jordyn](#)

[6. Kayrak](#)

[7. Jordyn](#)

[8. Kayrak](#)

[9. Jordyn](#)

[Daha fazla Dağ Adamı ister
misiniz? Celia Skye hakkında](#)

Otostopçu Dağ Adamı

SLATE

Kamyonum bozuldu ve ihtiyacım olan son şey gözlerinde güneş ışığı olan bir şehir kızının "yardım etmek" için durması.

Jordyn. O bir bela, sade ve basit, huzurumu bozuyor. Ama beni bırakmayı teklif ettiğinde, sıkışıp kaldım. Süslü arabasında tıkış tıkış, çok yakın ve bakışlarındaki o kıvılcım? Benim gibi uzun yol kamyoncusunun göze alamayacağı lanet bir dikkat dağıtıcı... ama görmezden de gelemem.

JORDYN

Bu dağ gezisinin benim temiz hava almam için bir nefes olması gerekiyordu, gülünç derecede huysuz, inkar edilemez derecede ateşli bir kamyoncuyu kurtarma görevi değil.

Slate. Kenarları sert, ellerinizi kirletmek isteyeceğiniz türden bir adam. Homurtuları rahatsız edici olmalı, ama geride bıraktığım özenle düzenlenmiş dünyadan sonra, onun açık sözlülüğü şaşırtıcı derecede ferahlatıcı... ve kavurucu derecede ateşli.

-

Otostopçu Dağ Adamı, huysuz bir kamyoncunun dünyasının, bir kaçış arayan ruhlu bir şehir kızı tarafından beklenmedik bir şekilde sarsıldığı buharlı, anında aşk romanıdır. Bu hikayede zoraki bir yakınlık romantizmi, huysuz/güneş ışığı dinamiği ve baharatlı ve tatlı bir sonsuza dek mutlu son yer alıyor.

Bir

Jordyn

Telefonum yirmi dakika içinde beşinci kez çalıyor. Yine annem. Bakmadan yolcu koltuğuna fırlatıyorum. "Düşüncesiz yaşam tercihlerim" hakkında yaşadığı kriz her neyse, bununla başa çıkmaya hazır olana kadar bekleyebilir - ki bu hiçbir zaman olmayabilir.

Range Rover'ın navigasyon sistemi beni sürekli ana yola yönlendirmeye çalışıyor, manzaralı yoldan gitmeyi bilinçli olarak seçmiş olmam kafamı karıştırıyor. Tıpkı ailemi görmezden geldiğim gibi onun ısrarlı zil sesini de duymazdan geliyorum. Dağ yolu ileride kıvrılıyor ve yaprak dökmeyen ağaçlara karşı parlak altın rengine bürünen kavak ağaçlarını ortaya çıkarıyor. Penceremi aralıyorum ve tasarımcı parfümü ya da babamın ithal puroları gibi kokmayan havayı içime çekiyorum.

Özgürlük. *Sonunda.*

Üç hafta önce, Bradley Wells ile iki yıl çıktıktan sonra ayrıldım. Ailemin "mükemmel eş" listesindeki her kutucuğu işaretlemişti: Wells Yatırım Grubu'nun varisi, Ivy League eğitimi, golf kulübü üyeliği ve bizimkiyle eşleşen bir aile soyağacı. Bunu ona söylediğimde annemin yüzündeki ifade -kısmen korku, kısmen öfke- neredeyse sosyal intihara değdi. Neredeyse.

"Buna pişman olacaksın, Jordyn," demişti, izleyen herkesin iyiliği için mükemmel gülümsemesini korurken dudakları zar zor kıpırdıyordu. "O mükemmeldi."

İstedikleri kız için mükemmel. Montgomery Luxury Real Estate'in gelecekteki Başkan Yardımcısı, Bradley Wells'in eşi, doğru okullara gidecek ve doğru bağlantılar kuracak mükemmel giyimli 2,5 çocuğun annesi Jordyn Montgomery için mükemmel.

Ama ben 25 yaşındayım ve boğuluyorum.

İşte buradayım, Colorado dağlarında kendi kredi kartımla bir uygulama üzerinden kiraladığım bir kulübeye gidiyorum - muhtemelen üniversite bölümümü seçtiğimden beri verdiğim ilk gerçek bağımsız karar. O bile ince bir baskıyla yönlendirilmişti. "Pazarlama çok yönlüdür, hayatım. Aile şirketine katılman için mükemmel."

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer Bradley'den bir mesaj.

Ailen endişeleniyor. Ara onları, J. Yine düşüncesizce davranıyorsun.

Çeviri: Mantıklı ol, Jordyn. Senin için en iyisi olduğuna karar verdiğimiz yola geri dön.

Telefonu sessize alıp çantama atıyorum.

GPS bana varış noktama otuz dakika kaldığını söylüyor ama guruldayan midem ve çeyrek depoya yaklaşan yakıt göstergem durmanın akıllıca olabileceğini gösteriyor. İlerideki yıpranmış ahşap "Rocky Mountain Rest Stop" tabelasını gördüğümde işaret veriyorum (babamın etrafta kimse yokken bile bana öğrettiği bir alışkanlık) ve dönüyorum.

Otoparkın yarısı devasa kamyonlarla dolu, kromları öğleden sonra güneşinde pırıl pırıl parlıyor. Aracım bu canavarların yanında neredeyse komik bir şekilde yersiz görünüyor, tıpkı kurtların arasında şımartılmış bir kaniş gibi. Bu düşünce beni biraz heyecanlandırıyor. İstedğim tam olarak buydu: gerçek, senaryosuz, ailemin beklentileri tarafından programlanmamış bir şey.

Vizör aynasındaki yansımamı kontrol ediyorum -kırmaya çalıştığım bir alışkanlık- ve annemin yirmi birinci yaş günümde bana verdiği inci küpeleri hâlâ taktığımı fark ediyorum. Onları çıkarıp konsolun içine bırakıyorum. Benim bal-

Sarı saçlar, pencereler ara sıra açıkken saatlerce araba kullandıktan sonra mükemmel fönünden dökülüyor. Güzel. Bırak dağınık kalsın.

Kamyon durağı, ailemin tatil yaptığı Whistler'daki özenle düzenlenmiş rustik-şık dağ kafelerine hiç benzemiyor. Buranın gerçek pası var. Neon "AÇIK" tabelası vızıldıyor ve titriyor. Kapıyı itip açtığımda bir zil çalıyor ve kahve, yağ ve tanımlanamaz derecede otantik bir şeyin kokusu beni çarpıyor. Hemen sevdim.

İçeride, vinil kabinlerde bir avuç insan oturuyor -çoğunlukla iş kıyafetli erkekler, yorgun görünümlü birkaç aile. Kimse bana ilgi göstermiyor, bu da Richard ve Eleanor'un kızı Jordyn Montgomery olarak geçirdiğim bir ömürden sonra rahatlatıcı bir şey.

Tezgâha doğru ilerliyorum, gözlerim el yazısıyla etiketlenmiş turtta vitrinine takılıyor. "Ev yapımı," diye övünüyor tabela. Zanaat değil, el işi değil, küçük parti değil. Sadece *ev yapımı*. Garip bir şekilde büyülendim.

İsim etiketinde 'Darlene' yazan orta yaşlı garsona "Kahve lütfen," diyorum. "Peki hangi turtayı tavsiye edersiniz?"

"Elma bu sabah taze," diyor, daha iyi günler görmüş bir fincana kahve doldurmaya başlamış bile. Yontulmuş kenarını fark ediyorum ve kendimi onun kusurunu takdir ederken buluyorum.

"Mükemmel."

Turtamı beklerken, tezgâhta yanımdaki adamın farkına varıyorum. Yanımda değil -aramızda iki boş tabure var- ama bir fırtına cephesi gibi çevresel görüşüme girecek kadar yakın.

Büyük biri. Bu benim ilk izlenimim. Uzun boylu, geniş omuzlu, vücudunu sadece dikkatlice programlanmış kişisel antrenman seansları için değil, gerçek işler için kullanan birinin sağlam yapısına sahip. Flanel gömleğinin kollarını kıvrımış, kaslarla kaplı, koyu renk saçları ve soluk dövmeleriyle tozlanmış ön kollarını ortaya çıkarıyor. Yıpranmış bir beyzbol şapkası yüzünü gölgeliyor, ama sakallı çenesini, düz burnunu, kahve fincanına sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatarken ağzının şeklini fark edecek kadar görebiliyorum.

Onunla ilgili bir şey sırtımı dikleştirmeme neden oluyor. Muhtemelen kırk yaşının üzerinde, kesinlikle annemin fark etmemi onaylayacağı türden bir adam değil. Bu da onu daha çok fark etmemi sağlıyor.

"Burası çok güzel bir yer," diyorum, sıradan bir sohbeti hedefliyorum ama sesimdeki fazla cilalı tonu duyuyorum - hayır galalarında ve iş toplantılarında kullandığım tonu.

Kafasını kaldırmıyor, sadece anlamaya varmış gibi bir şeyler homurdanıyor. Ya da hazımsızlık.

Darlene önüne cömert bir dilim tarta koyuyor, tarçın ve elma kokuları buharla birlikte yükseliyor. "Afiyet olsun, tatlım."

"Teşekkür ederim." Bir ısırik alıyorum ve çıkan küçük takdir sesine engel olamıyorum. Aslında ev yapımı, öyleymiş gibi yapmıyorum.

Yanımdaki adam kımıldıyor ve bana yan gözle baktığını fark ediyorum. Gözleri maviydi. Bradley'nin özel dikim gömleklerinin özenle işlenmiş mavisi değil, seyahat dergilerinde gördüğüm dağ gölleri gibi daha derin ve vahşi bir şey.

Göğsümde bir şey titriyor.

"Dağlara ilk kez mi çıkıyorsun?" Onun bariz ilgisizliğine rağmen tekrar deneyerek şaka yapıyorum.

Bu kez bana gerçekten bakıyor, Bradley'nin bakışlarının iki yıllık flörtümde hiç yapmadığı şekilde çıplak hissettiren tam bir değerlendirme. Saçımın yerinde olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direniyorum.

"Arkadaş aramıyorum prenses," diyor, sesi aramızdaki tezgâhı titreten alçak bir gümbürtüyle. Birkaç banknotu yere atıyor, Darlene'e başıyla selam veriyor ve taburesinden kayıyor.

İlgisini çekmeyecek kadar küçük bir bölgeden geçen bir yırtıcı gibi dışarı çıkışını izliyorum. Zil, artık sessiz olan lokantada yankılanan bir sonlulukla çalıyor.

Alınmalıyım. *Prenses* mi? Ama bunun yerine, turtama geri dönerken kendimi bir gülümsemeyle savaşıırken buluyorum. İşten çıkarılmasında ferahlatıcı bir şey vardı.

-Gösteriş yok, sosyal nezaket yok, doğru izlenimi yaratmak veya doğru bağlantıyı sürdürmek için tasarlanmış dikkatlice ayarlanmış bir yanıt yok.

Sadece dürüst bir ilgisizlik. Ya da belki tamamen ilgisiz değil, o bakışa bakılırsa.

Pencereden, gümüş detaylara sahip devasa siyah bir TIR'a tırmanışını izliyorum. Kamyon yolun pisliğine rağmen pırıl pırıl parlıyor, belli ki bakımlı. Otoparktan çıkarken, kapının üzerindeki ismi yakalıyorum: "Eleanor."

Eleanor. Annem gibi. Bu tesadüf beni güldürüyor.

Dışarıda, dağlar yaklaşan alacakaranlıkla birlikte mora dönüyor. Kulübem onların arasında bir yerde bekliyor, herkesin Jordyn Montgomery'sinden başka biri olma yolundaki tanımsız yolculuğumun ilk adımı

olmamı bekliyor. Ve nedense, mavi gözleri ve bana "prenses" diyen sert bir sesi düşünmeden edemiyorum.

Turtamı bitiriyorum, Darlene'in kaşlarını kaldırmasına neden olacak bir bahşış bırakıyorum ve SUV'uma geri dönüyorum. Virajlı yola geri döndüğümde gülümsediğimi fark ediyorum. Gerçekten gülümsüyorum, yıllardır aile fotoğrafları ve sosyete etkinliklerinde mükemmelleştirdiğim kameraya hazır versiyonumla değil.

Belki de bu ani yolculuk o kadar da kötü bir fikir değildi. Belki de burada, adımı bilmeyen ya da aile bağlantılarımı umursamayan yabancıların arasında, kimse izlemediğinde kim olduğumu nihayet anlayacağım.

Ve eğer huysuz bir kamyoncuyla tekrar karşılaşsam... bu işleri ilginç hale getirebilir.

İki

Kayrak

DUMAN. BU ASLA İYİ DEĞİLDİR.

Aracım Eleanor'u çakıllı bankete çekiyorum, motor son yüz mil boyunca görmezden geldiğim o sızlanma sesini çıkarırken on sekiz tekerleği gevşek taşların üzerinde çatırıyor. Aptalcaydı. Edmonton'da kontrol ettirmeliydim ama program sıkıştı ve yük erken teslim edildiği için ekstra ücret ödüyorlardı.

"Haydi, yaşlı kız," diye mırıldanarak motoru durduruyorum. Dağ yolunun ani sessizliği bastırıyor, sadece soğuyan metalin tıkırtısı ve uzaktan gelen gök gürültüsü ile bozuluyor. Fırtına yaklaşıyor. Son bir saattir batı zirvelerinin üzerinde kara bulutlar yükseliyor ve rüzgâr yağmurun kokusunu taşıyor.

Ceketimi kapıp taksiden iniyorum, botlarım tanıdık bir gümbürtüyle toprağa çarpıyor. Haziran ayında bile hava burada vadidekinden daha soğuk. İyi oldu. Temiz kafa, temiz düşünce. Şimdi ikisine de ihtiyacım var.

Kaputu açtığımda, bilmem gereken her şeyi anlatan bir buhar bulutu çıkıyor. Görünüşe göre radyatör hortumu çatlamış. Daha kötüsü de olabilirdi. Daha iyisi de olabilirdi, özellikle de burada telefonun çekmediği ve fırtınanın kopmak üzere olduğu düşünülürse.

On beş yıldır ülkenin dört bir yanına yük taşıyorum ve hâlâ ara sıra yol kenarına düşüyorum. İşin bir parçası. Genellikle yalnızlığı, sorun çözmeyi umursamıyorum. Kamyonculuğu bu yüzden seçtim - bağımsızlık, sessizlik, kimsenin havadan sudan konuşmayı beklemediği ya da duygularınızı sormadığı geniş açık alanlar.

Ama bu gece, geride kalıyorum ve bu teslimat için dar bir zaman var. Kontratlar önemli. İtibar önemlidir. Bu işte ikisini de inşa etmek zor, kaybetmek kolaydır.

Alet çantamı karıştırıp seçenekleri değerlendiriyorum. Hortumun değiştirilmesi gerekiyor, yama değil. Geçici bir şeyler yapabilirim ama parçalara ihtiyacım olacak. En yakın kasaba 30 mil ileride. Bu fırtına vurmadan önce yürüme mesafesi değil.

Sınırlı seçeneklerimi hesaplarken, uzakta farlar parlıyor. Muhtemelen bu dağlarda ayrık otu gibi biten lüks kulübelerden birine giden başka bir turist. Eleanor'un motoruna dönüyorum. Lekesiz SUV'ları ve hiç kullanılmamış tasarım outdoor ekipmanlarıyla kabin kiralayanlar benim tipim değil.

İlk iri yağmur damlaları, araç yavaşlarken duyulabilir tıkırtılarla kaputa çarpıyor. Harika. Yaklaşan fırtınada iyi bir yardımsever. Tam da ihtiyacım olan şey - bir şehirli, tost makinesiyle radyatörü ayırt edemeyen çaresiz bir vakaymışım gibi yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

Çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısını, rölantide çalışan lüks bir motorun yumuşak mırıltısını duyuyorum.

Arkanı dönme. Belki ipucunu anlarlar ve yola devam ederler.

"Araba sorunu mu?"

O ses. Hafızamda bir şeyler canlanıyor ve motorun üzerindeki kambur pozisyonumdan doğrulmamı sağlıyor. Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve kendimi lokantadaki kadına bakarken buluyorum. Mükemmel şekillendirilmiş saçları ve pahalı giysileriyle küçük bir konuşma yapmaya çalışan prensese.

Range Rover'ının yanında duruyor, yağmur damlaları kaşmir kazağının üzerindeki lekeleri karartmaya başlamış, bir dergiden fırlamış gibi görünüyor

"Dağ Şıklığı" başlıklı yayında, yükselen rüzgârda yüzüne **d o ğ r u** savrulan saç tutamlarıyla bile. Kıyafetlerinden, muhtemelen benim aylık kiramdan daha pahalı olan kullanışsız botlarına kadar her şeyi para ve ayrıcalık çılgınlıkları atıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ve motora dönüyorum. Tamamen yalan değil. Ben iyiyim. Kamyonet değil.

Bir gök gürültüsü dağlarda yankılanıyor, şimdi daha yakın. Yağmur daha sert yağmaya başlıyor.

"İyi görünmüyorsun," diyor yaklaşarak. "Kamyonetinin dumanı tütüyor ve fırtına çıkmak üzere. Cep telefonun çekiyor mu? Benimki kilometreler önce kesildi."

"Hayır," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Burada kapsama alanı bok gibi."

Önce kararan gökyüzüne, sonra tekrar bana bakıyor. "Kiralık kulübem buraya sadece on dakika uzaklıkta," diye tereddüt etti, sonra ekledi, "Fırtınayı orada bekleyebilirsin. Belki geçtikten sonra yardım çağırırsın."

Bir başka gök gürültüsü sesi daha yaklaşırken teklif aramızda asılı kalıyor. Birine borçlu olmaktan nefret ediyorum. Süslü bir kiralık kulübede sıkışıp kalma fikrinden daha da nefret ediyorum. Ama gökyüzü şimdi açılıyor, yağmur çarşaf gibi yağıyor ve seçeneklerim tükeniyor.

"Kulübene hep yabancı erkekleri mi davet ediyorsun?" Onu vazgeçirmeye çalışarak soruyorum.

Gülümsüyor ve göğsümde garip bir şey oluyor. "Sadece bana 'prens' diyen huysuzlar."

Yani lokantadaki kısa konuşmamızı hatırlıyor. İlginç.

"Ben Jordyn," diye ekliyor, sanki yoğun bir sağanakta durmak yerine bir kokteyl partisindeymişiz gibi elini uzatıyor.

Tereddüt ediyorum, sonra alıyorum, teni nasırlı avucuma karşı yumuşak. "Slate."

Ellerimi bir bez parçasına siliyorum ve yağmur ceketimi ıslatırken Eleanor'un kapüşonunu sabitliyorum. Gururum bana onun yardımını reddetmemi söylüyor. Soğuk yağmur ve yaklaşan gece aksini söylüyor.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Sadece birkaç telefon görüşmesi yapana kadar."

"Harika! Arabanız sizi bekliyor." Sinir bozucu olması gereken ama her nasılsa öyle olmayan teatral bir gösterişle aracını işaret ediyor.

Eleanor'u kilitliyorum, çantamı alıyorum ve biraz kurutulmuş et ve birkaç kitap dışında çalınmaya değer bir şey olmamasına rağmen taksiyi emniyete alıyorum. Alışkanlık işte. Bir adamın kamyoneti, yoldaki evidir.

Parlak cipine yaklaşırken tırnaklarımın altındaki yağın, çenemdeki üç günlük kirli sakalın, muhtemelen mazot ve ter koktuğumun farkındayım. Sürücü koltuğuna kayarken fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, yağmur suyu saçlarını daha koyu altın rengine dönüştürüyor.

Onun aracına binmek için kendimi neredeyse ikiye katlamam gerekiyor. Bir SUV için bile çok büyüğüm. Deri koltuklar tertemiz ve yeni kokuyor. Her şey, ne yapacağını bilemeyeceğın kadar çok paraya sahip olmanın getirdiğı o özel parlaklıkla ışıldıyor.

"Emniyet kemeri," diye hatırlatıyor bana motoru çalıştırırken.

Homurdanıyorum, kemeri göğsümde sıkıca çekiyorum. Alan çok küçük, çok dar. Eleanor'un kabininde yolun üstünde oturmaya alışkırım, bu şekilde yere yakın sürmeye değıl.

"Peki," diyor geri dönüp geldiğı yöne doğıru giderken, silecekler sağanak yağışa karşı fazla mesai yaparken, "ne taşıyorsun?"

Ona yan gözle bakıyorum, soru karşısında şaşıırıyorum. Çoğı insan nereye gittiğimi ya da nerede olduğumu sorar, ne taşıdığımı değıl.

"Kereste. Darkmore Dağı'ndaki bir inşaat alanına gidiyorum."

Sanki bu gerçekten ilgisini çekiyormuş gibi başını sallıyor. "Ülkenin pek çok yerini görmüş olmalısınız."

"İřimiz bu."

"Bu yüzden mi yapıyorsun? Bir yerleri görmek için mi?"

Çok küçük koltukta kayıyorum, sorularından ve parfümünün dar alanı doldurmasından rahatsız oluyorum. Bazı kadınların kullandığı gibi baskın değıl ama her zamanki zihinsel mesafemi korumamı zorlaştırıyor. Bir yağmur damlası boynundan aşağı kayıyor ve yakasının altında kayboluyor. Böyle şeyleri fark etmemeliyim. Ondan hiç etkilenmemeliyim. O tam da benim kaçındığım tipte biri; bakımlı, karmaşık, benim dünyamla hiçbir ilgisi olmayan bir dünyadan geliyor.

"Bunu yalnızlık için yapıyorum," diyorum, ipucunu anlamasını umarak.

Alınmak yerine gülüyor. Bu gerçek bir ses, onun gibi bir şehir kızından bekleyeceğınız pratik bir tıngırtı değıl.

"Mesaj alındı," diyor, hâlâ gülümseyerek. "Üçüncü derece ile duracağım."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol alıyoruz, yağmur çatıya vuruyor, yolun iki yanındaki ağaçlar rüzgârda eğiliyor. şimşekler çakıyor, kısa bir süreliğine profilini aydınlatıyor. O cilalı, mükemmel haliyle çok güzel.

genellikle beni soğuk bırakır. Peki neden yanağının kıvrımını ve ellerinin direksiyonu tutuş şeklini fark ediyorum? Durumdan olmalı. Yakın mesafe. Beklenmedik kurtarma.

"Kulübe hemen ileride," diyor, ağaçların neredeyse gizlediği bir yan yolu işaret ederek. "Rustik olması gerekiyor."

Kendimi neredeyse gülümserken buluyorum. *Neredeyse*. Onun gibi bir kız muhtemelen "rustik" kelimesinin gerçek anlamını bile bilmiyordur.

Sağanak yağmurda hızla çamura dönüşen dar bir toprak yola sapıyor. SUV, lastiklerin çekiş gücü arayarak patinaj yaptığı özellikle dik bir bölüme ulaşana kadar iyi idare ediyor.

"Dayan," diyor, giderek daha tehlikeli hale gelen yolda ilerlerken konsantrasyon içinde dudağını ısırıyor.

Bir virajı daha döndük ve kulübe göründü. Beklediğimden daha büyük - muhtemelen en az üç yatak odası- üstü kapalı bir verandası ve geniş pencereleri var. Rustik lüks, gerçek rustik değil. Bilmem gerekirdi.

Kadın kulübeye yanaşırken SUV hafifçe kayıyor ve verandanın çatısının hemen altında durabiliyor. Yağmur şimdi çarşaf gibi yağıyor, rüzgâr ağaçların arasından uğulduyor.

"Evim güzel geçici evim," diyor motoru durdurarak. "Hadi kaçalım."

Arabadan verandaya olan kısa mesafeye rağmen, kapıya ulaştığımızda ikimiz de sıırıslıklam olmuşuk. Elleri yağmurdan kayganlaşmış bir halde anahtarla uğraşıyor ve ben anahtarı ondan alıp kendim yapma dürtüsüne direniyorum.

Sonunda kapı açılıyor ve loş içeriye giriyoruz. Bir düğmeyi çeviriyor ve tonozlu tavanları, pahalı görünümlü mobilyaları ve içinde durulabilecek kadar büyük bir taş şöminesi olan büyük bir odayı sıcak ışık dolduruyor.

"İçeri gel," diyor ıslak saçlarını yüzünden iterek. Kazağı kıvrımlarına yapışıyor ve kirpiklerinden su damlıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, onun farkında olmam beni rahatsız ediyor.

"Telefon şurada," diye ekliyor, yan masadaki eski moda sabit hattı göstererek. "Gidip havlu getireceğim ve ateş yakmaya çalışacağım."

O koridorda kaybolurken, ben cılalı parkenin üzerinde ıslak, iş lekeli kıyafetlerimle kendimi yersiz hissederek duruyorum. Kulübe tamamen çıplak kirişler ve özenle seçilmiş vahşi doğa şıklığı - bir gecesi benim bir haftada kazandığımdan daha pahalı olan türden bir yer - hiç de *rustik* değil.

Mitchell's Auto'dan Travis'i arayıp fırtına geçtikten sonra ihtiyacım olan parçayla birini gönderip gönderemeyeceğini sormalıyım. Sonra belki yerel lokantadan biri beni Eleanor'a geri götürebilir. Bu bölgeden Darkmore'a her zaman geçiyorum, bu yüzden yerel halkın çoğunu isim olarak olmasa da yüz olarak tanıyorum.

Buradan, bu fazla mükemmel kulübeden ve fazla çekici kiracıdan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem o kadar iyi.

Ama telefona doğru ilerlerken, Jordyn'in kucak dolusu kabarık beyaz havlularla döndüğünü, şöminenin yanında diz çöküp çıraları düzenlemeye başlarken yüzünde kararlı bir ifade olduğunu görüyorum. Bu sahnedeki bir şey - onun odaklanmış ifadesi - beni duraksatıyor.

Bu düşündüğümde daha karmaşık olacak. Ve en sinir bozucu şey de bu.

Üç

Jordyn

Kaçış kabinimi huysuz bir yabancıyla paylaşmayı BEKLEMİYORDUM ama saçlarımı kurularken, bu fırtınanın aylardır başıma gelen en heyecan verici şey olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

"İşte," diyorum Slate'e bulabildiğim en büyük, en kabarık havluyu uzatarak. "Her yere damlatıyorsun."

Onun "teşekkür ederim" versiyonu olarak yorumlamaya başladığım bir homurtuyla alıyor. Havlu onun büyük ellerinde komik derecede küçük görünüyor. Onunla ilgili her şey, kiralık kulübenin özenle orantılanmış mobilyalarına kıyasla çok büyük.

"Oturabilirsin, biliyorsun," diyorum ona, kanepeyi işaret ederek. "Bu sadece su."

Şüpheli görünüyör ama ıslak ayak izleri bırakarak kanepeye doğru ilerliyor. Havluyu siyah saçlarının üzerinde gezdirirken bakmamaya çalışıyorum ama bu çok zor. Hareketlerinde çekici bir şey var - verimli, amaçlı, hiçbir şey boşa gitmiyor. Görünmez bir izleyici kitlesi için sürekli poz veriyormuş gibi görünen sosyal çevremdeki erkeklerin hesaplanmış jestlerinden tamamen farklı.

"Telefonda kimseye ulaşabildin mi?" Büyüyen ateşle ilgilenirken soruyorum.

"Direkt sesli mesaja" diyor. "Fırtına muhtemelen bazı çizgiler."

"Görünüşe göre geçene kadar burada sıkışıp kalacaksın. Aç mısın? Yiyecek bir şeyler getirdim."

Tereddüt ediyor. "Zorla kabul ettirmek istemiyorum."

"Makarna ve kavanoz sosu, beş çeşit yemek değil," diyorum gözlerimi devirerek. "Ayrıca, zaten kendim için yemek yapıyorum."

Yanıtını beklemeden mutfağa gidiyorum. Etrafta dolaşırken, alışveriş torbalarından malzemeleri çıkarırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bazı nedenlerden dolayı, ona tamamen çaresiz olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Bir tencereye su doldurmaya odaklanıyorum. "Üstünü değiştirmek için banyoyu kullanabilirsin, biliyorsun. Islak kıyafetlerle oturmaktan iyidir."

Bana bakıyor ama çantasını alıp banyoya gidiyor. İkinci yatak odasında hızlıca tayı ve büyük boy bir kazak giyiyorum. Saçlarım makyajsız bir felaket ama nedense umursamıyorum. Hayatım boyunca hep "prezentabl" olmak beni özgürleştiriyor.

Döndüğümde Slate kuru bir flanel gömlek ve kot pantolon giymiş, daha az ıslanmış ama yine de rahatsız görünüyordu. Telefonu kapattı.

"Şans var mı?" Suyu kontrol ederek soruyorum.

"Mitchell's Auto'ya ulaştım ama fırtına geçene kadar buraya çekici getiremiyorlar. Yollar çoktan sular altında kaldı."

"Yani kesinlikle bu gece burada kalacaksın," diyorum, midemdeki çarpıntıya rağmen ses tonumu nötr tutmaya çalışarak.

Boynunun arkasını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Öyle görünüyor."

"Isırmayacağıma söz veriyorum," diye gülümsüyorum. "Yine de dışarıdaki vahşi yaşam için aynı sözü veremem."

Bu bana ondan gördüğüm gülümsemeye en yakın şeyi kazandırıyor - sadece gözlerinin etrafında hafif bir yumuşama, ama bunu bir zafer olarak sayıyorum.

O i ç i n d e y k e n kabin daha küçük geliyor. Varlığı alanı dolduruyor gibi görünüyor, nerede olduğunu aşırı farkında olmamı sağlıyor. Eklemek için hareket ettiğinde

Ateşe bir kütük daha atarken ilerleyişini izliyor, gömleğinin sırtına nasıl uzandığını fark ediyorum.

Onu çekici bulmamalıyım. Annemin onaylayacağı cilalı erkeklere hiç benzemiyor. Mükemmel dişleri ve manikürlü elleriyle Bradley gibi değil. Slate'in her tarafı pürüzlü ve kaşları çatık, avuç içleri nasırlı ve çenesinde kirli sakal var.

Yine de her hareket ettiğinde, gözlerim onu takip ediyor. Her konuştuğunda, o derin sesi içimi ısıtıyor.

"Yardım lazım mı?" diye soruyor huysuzca, kaynayan suya doğru başını sallayarak. "Elbette. İstersen masayı hazırlayabilirsin."

Şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor, sormadan tabakları, bardakları ve kapları buluyor. Makarnayı suya ekliyor ve sosu karıştırıyorum, bunun ne kadar evcil bir his olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ee," dedim, "ne zamandır kamyoncusun?"

"On beş yıl." Tabakları pencerenin yanındaki küçük yemek masasına yerleştiriyor. "Beğendin mi?"

Soruyu ciddiyetle değerlendiriyor. "Çoğu gün. Açık yolun özgürlüğü. Omzumun üzerinden bakan bir patron yok. Her gün farklı bir manzara." Duraksıyor. "Bazı günler yalnızlık oluyor."

Bu küçük itiraf bir hediye gibi hissettiriyor. "Hayal edebiliyorum. Tüm o kilometreler boyunca sadece senin düşüncelerin eşlik ediyor."

"Sahte sohbetten iyidir." Beni güldüren sivri bir bakış atıyor.

"Yeterince adil. Ama bu sahte bir konuşma sayılmaz, değil mi? Gerçekten merak ediyorum."

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor. "Hayır, bu sahte değil."

Karşılıklı oturuyoruz, fırtına yemeğimize fon müziği sağlıyor. Birden sofrada adabımın farkına varıyorum ve bu huysuz kamyoncunun makarnayı nasıl çevirdiğim hakkında ne düşündüğünü neden önemsediyimi merak ediyorum.

"Peki senin hikayen ne?" diye soruyor beklenmedik bir şekilde. "Senin gibi bir... kadını tek başına bir kulübeye getiren nedir?"

"Benim gibi bir kadın mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" geri adım atmıyor. "Açıkça paradan gelen biri.

Şehirlere ve konfora alışkın biri, dağ yollarına ve izolasyona değil."

"Belki de tüm bunlardan bir değişiklik istedim. Belki de 'kendim gibi biri' olmaktan yoruldum."

Mavi gözleri beni inceliyor ve bakışları altında kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Bir şeyden mi kaçırırsun?" diye soruyor.

"Herkes öyle değil mi?" Karşı çıkıyorum, sonra iç çekiyorum. "Birkaç hafta önce erkek arkadaşımından ayrıldım. Bradley'den. İki yıldır birlikteydik ve herkes evlenmemizi bekliyordu. Her şey çok... uygundu."

"Ama?"

"Ama sanki başka birinin seçtiği kıyafetleri giymek gibiydi. Teknik olarak uyuyorlardı ama asla tam olarak uymuyorlardı." Tabagıma bakıyorum. "Hayatımdaki her şey benim için seçildi - nerede yaşadığım, nerede çalıştığım, kiminle çıktığım. Ben sadece kendim için bir karar vermek istedim, bu sadece tatilimi nerede geçireceğim olsa bile."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Bu yüzden mi köhne bir kamyon durağı ve vasat bir turta seni bu kadar heyecanlandırdı?"

Gülüyorum. "Hey, o turta çok lezzetliydi!"

"İyi idi," diye kabul ediyor, neredeyse gülümseyerek.

"Her neyse, evet. Fırtına ve beklenmedik ev misafiri de dahil olmak üzere, tüm bunlar normal hayatımdan fevkalade farklı."

Aramızda anlayış gibi bir şey geçiyor ve bir an için dünyalarımız arasındaki boşluk o kadar da geniş görünmüyor.

Bir gök gürültüsü anı bozar ve ışıklar tekrar sabitlenmeden önce titrer.

"Bu konuda endişelenmeli miyiz?" Ben soruyorum.

"Elektrik kesilirse kulübede muhtemelen bir jeneratör vardır." Fırtınaya bakıyor. "Bu gece için yerleşiyor gibi görünüyor."

"Mahsur kalmak için daha kötü yerler de var," diyorum. "Ve daha kötü arkadaşlar."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Öyle mi?" "Göründüğün kadar huysuz değilsin," diyorum cesaretle.

"Ve beklediğim kadar şımarık değilsin."

Sırıtıyorum. "Dikkat et, bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

Omuz silkiyor ama gözlerinde daha önce olmayan bir sıcaklık var.

Yemekten sonra ortalığı toplarken, onun etrafta dolaştığını, kitap raflarını incelediğini, ateşe odun attığını acı bir şekilde fark ediyorum. Işıklar tekrar titriyor ve sonra tamamen sönüyor, geriye sadece şöminenin parıltısı kalıyor.

"Sanırım jeneratör konusunda y a n ı l m ı ş ı m ." Slate'in sesi ateşin yanından geliyor.

"Bir yerlerde mum olmalı," diyorum dikkatle mutfaktan çıkarken. "Kiralama listesinde acil durum malzemelerinden bahsediliyordu."

Mesafeyi yanlış değerlendirdim ve onun sert göğsüne çarptım. Elleri beni sabitlemek için yukarı kalktı ve üst kollarımı kavradı. Temas içime bir sarsıntı gönderdi.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor, sesi loşlukta daha derin. Elleri kazağımın içinde sıcacık; sadece gösteriş için değil, yaşamak için çalışan eller.

Geri çekilmeliyim. Ona teşekkür edip uzaklaşmalıyım. Bunun yerine kıpırdamadan duruyor, ateş ışığında onun gölgeli yüzüne bakıyorum.

"Slate," diye fısıldıyorum.

Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor ve nefesinin kesildiğini duyuyorum. Elektrikli bir an için beni daha yakına çekebileceğini düşünüyorum.

Sonra beni bırakıp geri çekildi. "Hadi şu mumları bulalım."

Büyü bozuluyor ama bir şey kalıyor; aramızdaki havada daha önce olmayan bir gerilim. Mesafeyi dikkatle koruyarak acil durum malzemeleri ararken, bırakmasaydı ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Dört

Kayrak

Şöminenin yanında durmuş, alevlere bir kütük daha atıyor, mumlarla aydınlatılmış kulübede dolaşan kadın yerine pratik konulara odaklanmaya çalışıyorum.

Elektrikler 20 dakikadır kesik. Prenses Jordyn beklediğimden daha iyi idare etti. Netflix'i kaçırdığı ya da telefonunu şarj edemediği için şikâyet etmedi. Bunun yerine, metodik olarak mumlar, kibritler ve hatta şu anda yumuşak bir şekilde statik country müziği çalan eski bir pille çalışan radyo buldu.

"Kiralama listesinde koridordaki dolapta fazladan battaniye olduğundan bahsediliyordu," diyor. "Hâlâ görebiliyorken onları alsak iyi olur."

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Mum ışığında farklı görünüyor; daha yumuşak, daha az cilalı. Saçları doğal dalgalar halinde kurumuş. Büyük boy kazağı

Giydiği kıyafet bir omzundan kayıp duruyor ve boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği yerdeki narin kıvrımı ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Ben getiririm," diye teklif ediyorum, aramıza mesafe koymaya ihtiyacım var.

Koridor daha karanlık, sadece bir mum yetersiz ışık veriyor. Dolabı bulup sedir ve yumuşatıcı kokan birkaç kalın battaniye çıkarıyorum. Yumuşak ve pahalılar, tıpkı buradaki diğer her şey gibi. Onun gibi.

Onun tipiyle daha önce de karşılaşmıştım. Heyecan istediklerinde, rahat hayatlarına dönmeden önce sinirli hissetmek istediklerinde işçi sınıfıyla takılan kadınlar. Ben kimsenin tatil deneyi değilim.

Peki neden kalçalarının salınımını fark etmeden duramıyorum? Ateş ışığında profilinin narin çizgisini? Taytının düşüncelerimi meşgul etmemesi gereken kıvrımları sarma şekli?

Yirmi beş yaşında. Benden 13 yaş daha genç. Yaşam tarzı açısından neredeyse başka bir gezegenden. Beynimin mantıklı her parçası alarm veriyor.

Battaniyeleri geri taşıyorum ve onu ateşin yanında yerde bağdaş kurmuş otururken, bir şişeden iki bardağa bir şeyler doldururken buluyorum.

"Biraz viski buldum," diyor sağ yanağında gamze oluşturan bir gülümsemeyle. "Fırtına için uygun görünüyordu."

"Seni viski içen biri olarak düşünmemiştim."

Gülüyor, sesi dürüst ve korunaksız. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Slate."

Battaniyeleri kanepeye yerleştiriyorum, uzattığı kadehi kabul ederken mesafemi korumaya dikkat ediyorum. Viski güzel, tabii ki öyle.

"Ee," diyor, küçük bir yudum alıyor ve yanık yüzünden irkilmemeye çalışıp sevimli bir şekilde başarısız oluyor. "Bana yoldaki hayatınızdan biraz daha bahsedin."

Onun karşısında yere yerleşiyorum, ateş aramızda çıtırdıyor. Güvenli. Çok yakınlaşabileceğimiz kanepeden daha güvenli.

"Anlatacak pek bir şey yok. Araba kullanıyorum. Teslimat yapıyorum. Biraz daha sürerim."

"Bundan daha fazlası olmalı," diye ısrar ediyor. "Favori rotalar? Çılgın hikayeler? Ülkedeki en iyi lokantalar? Bilmek istiyorum."

Gözleri ateş ışığını yansıtıyor, orada gerçek bir merak parlıyor. En iyi kararına rağmen, kendimi cevap verirken buluyorum.

"Nevada boyunca 50. Yol. Buraya Amerika'nın en yalnız yolu diyorlar. Kilometrelerce açık çöl ve uzaktaki dağlardan başka bir şey yok. Reklam panoları yok, alışveriş merkezleri yok, gürültü yok. Sadece siz ve yol."

Hafifçe öne eğiliyor, kendini tamamen kaptırmış. "Kulağa çok güzel geliyor."

"Öyle. Çoğu insan buna sıkıcı diyebilir, ama bu konuda bir şey var boşluk..." Çok fazla şey açıklamaktan rahatsız olduğum için sözümü kesiyorum.

"Hayır, anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Bazen boşluk size nefes almanız için yer verir. Düşüncelerinizi duyabileceğiniz bir alan."

Aramızda bir şeyler değişiyor, beklenmedik bir anlayış anı. "En iyi lokanta eve daha yakın. Red Deer'de Dot's diye bir yer var."

Daha güvenli bir yere doğru yönelerek devam edin. "Burayı işleten kadın kırk yıldır aynı menüyü pişiriyor. Kamyon durağındaki dilimleri unutturacak turtalar yapıyor."

Sırıttıyor. "Kavga sözleri."

Viski ve ateş beni içten dışa ısıtıyor, tüm çabalarımın rağmen gardımı gevşetiyor. Fırtına pencereleri tıkırdatıyor ama burası sıcak, neredeyse samimi. Tehlikeli.

"Senin sıran," diyorum, dikkati kendimden uzaklaştırarak. "Senin dünyanın nasıl bir yer?"

Bir yudum daha alarak bunu düşünüyor. "Kontrollü. Her şey maksimum görünüm için yönetilir. En sıradan brunch bile doğru kıyafeti, doğru sohbet konularını gerektiriyor. Çok yorucu."

"Kulağa sahte geliyor."

"Öyle. Tamamen." İç çekiyor ve sesi gerçek bir yorgunluk barındırıyor. "İşte bu yüzden buradayım. Gerçekliğin nasıl bir his olduğunu hatırlamam gerekiyordu."

Sesindeki basit dürüstlük beni hazırlıksız yakaladı. Sosyal medya detoksuna ihtiyaç duyduğuna dair sığ, prova edilmiş cevaplar bekliyordum. Bu çiğ itirafı değil.

"Peki bu senin için yeterince gerçek mi?" Kulübeyi işaret ediyorum.

Beni şaşırtarak güldü. "Touché. En iyi ihtimalle lüks rustik. Ama yine de gerçeğe normal hayatımdan daha yakın."

Bacaklarını ateşe doğru uzatıyor. Bu hareket kazağının omzundan daha da kaymasına ve daha pürüzsüz bir tenin ortaya çıkmasına neden oluyor. Sikim kot pantolonuma doğru geriliyor. Ağzım kuruyor ve viskiden daha büyük bir yudum alıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Bu uzun yolculuklarda seni evde bekleyen biri var mı?"

Soru sıradan, ama cevabımı dikkatle izleyişini kaçırmıyorum. İlgilenmesi umurumda olmamalı. Bu ihtimalden memnun olmamalıyım.

"Hayır," diyorum basitçe. "Kamyonculuk ve ilişkiler pek iyi gitmez. Bunu zor yoldan öğrendim."

"Özür dilerim."

"Olma. Bu pek çok insanın tercih edeceği bir hayat değil." Doğrudan ona bakıyorum. "Hele ki rahatlığa ve tutarlılığa alışkın biri hiç değil."

Bakışlarımı tutuyor, geri adım atmıyor. "Belki bazılarımız çok fazla tutarlılığı boğucu buluyordur."

Radyo parazitte çıtırdıyor, sonra spikerin sesi hava durumu güncellemesiyle kesiliyor. Fırtınanın gece boyunca devam etmesi bekleniyor, ilçe genelinde yolları su bastığı ve ağaçların devrildiği bildiriliyor. Yakın zamanda buradan çıkamayacağız.

Jordyn sesi açmak için ayağa kalkıyor ve ben de kendime bir anlık hoşgörü tanıyorum; sırtının zarif çizgisini, kalçasının kıvrımını, bal sarısı saçlarının omuzlarının üzerinden düşüşünü izliyorum. Göğsümün ağrımına neden olacak kadar güzel.

Geri döndüğünde beni bakarken yakalıyor. Yeterince hızlı bakamıyorum ve gözlerinde bir şey parlıyor -farkındalık, ilgi, sıcaklık. Kulübe aniden bin derece daha sıcak hissettiriyor.

"En azından yarına kadar beraberiz gibi görünüyor," diyor, sesi öncekinden biraz daha kısık.

"Öyle görünüyor." Sesim kendi kulaklarıma bile sert geliyor.

Tekrar yerleşiyor, bana eskisinden daha yakın. Şampuanının kokusunu alabiliyorum.

-Pahalı ve ince bir şey. Şık.

"Muhtemelen biraz uyumaya çalışmalıyız," diye öneriyorum, aptalca bir şey yapmadan önce gerginliği azaltmaya ihtiyacım var. "Uzun bir gün oldu."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor ama ayağa kalkmak için bir hamle yapmıyor. Bunun yerine kanepedeki battaniyelerden birini çekip omuzlarına sarıyor. "Ama henüz gerçekten yorgun **d e ğ i l i m** . Sen yoruldu mu?"

Aslında çok yorgunum. Ama o bu kadar yakın otururken, ateş ışığı yüz hatlarında dans ederken, gözlerinde cevaplamamam gereken sorular varken uyumak imkânsız geliyor.

"Misafir odası tamamen sizin," diye devam ediyor ben cevap vermeyince. "Tabii kanepeyi tercih etmezseniz."

"Kanepe iyi." Çıkışlara daha yakın. Yatak odasından daha uzakta. Daha güvenli. Başını sallıyor ama hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ama yatmadan önce... Biraz daha viski?" Hayır demeliyim. Suya ve temiz düşünceye sadık kalmalıyım. "Elbette."

Bardağıma bir parmağını daha sokuyor, parmaklarımız sürtünüyor. Kısa temas koluma elektrik gönderiyor. O da bunu hissediyor - hızlı nefes alışından, gözlerinin benimkilere kayışından anlayabiliyorum.

"Sen olduğun için memnunum," diyor aniden. "Ben neydim?"

"Yolun kenarında bozulmuş. Başka birini değil de seni bulduğuma sevindim."

Sesindeki samimiyet savunmamın bir katmanını daha yıkıyor. "Dağ yollarında yabancı erkekleri tavlama malısın. Tehlikeli olabilir."

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Tehlikeli misin Slate?"

Ona mı? Kesinlikle. Ama onun düşündüğü şekilde değil.

"Sadece daha dikkatli olman gerektiğini söylüyorum."

"Genelde son derece dikkatliyimdir. Tüm hayatım dikkatle geçti." Hafifçe öne doğru eğiliyor. "Belki de dikkat etmekten yoruldum."

Kafamdaki uyarı zilleri artık sağır ediyor. Genç, güzel, açıkça ilgili ve muhtemelen ayrılık sonrası toparlanmaya çalışıyor. Ben uygun biriyim - o gerçek hayatına dönmenden önce işçi sınıfı heyecanı. Bunu kapatmalıyım.

Ateş ışığı yanağının kıvrımını, alt dudağının dolgunluğunu yakalıyor. Dudaklarının sikime sarılmış halinin nasıl görüneceğini hayal ediyorum, her şeyimi boğazına alırken yanaklarının çukurlaşmasını izliyorum...

"Biraz dinlenmelisin," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert. "Uzun bir gün oldu."

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor, sonra bunu bir gülümsemeye maskeliyor. "Muhtemelen haklısın." Ayağa kalkar, bardağını ve şişeyi toplar.

O uzaklaşırken konuşmak için kendime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Viskiye koymak için mutfağa doğru yürürken kalçalarının sallanması neredeyse beni mahvediyor.

"İyi geceler Slate," diyor usulca, koridorun girişinde duraksayarak. Omzunun üzerinden, yarı gölgede yarı aydınlıkta bana bakışı uzun süre hafızamda yer edecek.

"İyi geceler, Jordyn."

Gözlerimi kapatıyorum, onun gülümsemesinin, kahkahasının, ateş ışığında omzunun kıvrımının anısı yerine fırtınanın sesine odaklanmaya çalışıyorum. Deniyorum ve başarısız oluyorum.

Aletim zorlanıyor, dikkat çekmek için can atıyor.

Yarın.

Yarın bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlayacağım. Bu gece, sadece karanlıktaki bu sessiz saatlerde, koşullar farklı olsaydı nasıl olurdu diye düşünmek için kendime izin veriyorum - eğer ben farklı olsaydım, o farklı olsaydı.

Kotumun fermuarını açıp sikimi avuçluyorum ve kendimi hızlıca rahatlatmama yardımcı olacak doğru miktarda basınçla çekiyorum. Nefesimi tutuyorum ve mastürbasyon yaparken gözümü salondan ayırmıyorum, aynı anda hem onun hayalini kuruyorum hem de içeri girmemesini umuyorum.

Sertçe boşalırken alçak sesle homurdanıyorum, kendimi temizlerken sıcaklık yerini utanca bırakıyor. Bu tehlikeli bir düşkünlük, ama bana yakın oturduğunda vücudumun verdiği tepkiden daha tehlikeli değil, düşüncelerimden daha tehlikeli değil.

uyku nihayet beni ele geçirmeye başladığında zihnimde dönüp duruyor.

Tehlikeli ama görünüşte kaçınılmaz, tıpkı bizi ilk başta bir araya getiren fırtına gibi.

Beş

Jordyn

Pencerelerden süzülen güneş ışığına ve kutsanmış sessizliğe uyandım. Çatıya vuran yağmur yok, ağaçların arasından uğuldayan rüzgar yok. Sadece durgunluk ve kuş cıvıltıları.

Yan dönüp telefonumu kontrol ediyorum. Hâlâ telefon çekmiyor ama saat yediyi biraz geçiyor - normalde tatilde olmam gereken saatten daha erken ama vücudum bu kulübede yalnız olmadığımın farkındalığıyla uğulduyor.

Kayrak. Ateş ışığında geçen gecenin anısı içime bir sıcaklık yayıyor. Mavi gözlerinin alevleri yansıtma şekli, açık yollardan bahsederken sesinin nasıl derinleştiği, parmaklarımız viski bardağının üzerinde gezindiğinde oluşan elektrik.

Dişlerimi fırçalıyorum ve koridorda ilerlemeden önce yüzüme su çarpıyorum.

Oturma odası boş, battaniyeler Slate'in uyuduğu kanepenin üzerinde düzgünce katlanmış. Panik içinde bir an için gitmiş olup olmadığını merak ediyorum - bir şekilde sabahın ilk ışıklarında gitmeyi başardıysa. Ama sonra verandada bir hareket duyuyorum ve içim rahatlıyor.

Cam kapıyı kaydırarak açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Fırtınadan sonra sabah havası keskin, çevredeki orman yağmur damlalarıyla parlıyor. Slate korkulukta duruyor, ellerini tahtaya dayamış, manzaraya bakıyor.

"Günaydın," diyorum hırkamı üzerime daha sıkı çekerek.

Dönüyor ve beni görünce yüz ifadesindeki bir şey yumuşuyor. "Elektrikler hâlâ kesik," diyor. "Ama yollar öğleden sonra birinin buraya gelmesine yetecek kadar açık olmalı."

"Bu... iyi," diyorum, ama bir yanımda bunu kastettiğimden emin değil. "Elektrik olmadan kahve yapmak zor olacak."

"Çoktan hallettim," diyerek metal tencereli küçük bir kamp ocağını işaret ediyor. "Bir erzak dolabında buldum. Umarım sakıncası yoktur."

"Aklın var mı? Şu anda benim kahramanım sensin." Kelimeler ben onları yakalayamadan ağızından kaçıyor ve çenesinin hafifçe gerildiğini görüyorum.

Dumanı tüten kahveyi iki fincana dolduruyor ve birini bana uzatıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve tıpkı dün geceki gibi, bu kısa temas içimde bir farkındalık dalgası yaratıyor.

Aşağıdaki vadiden yükselen sisi seyrederek dostça bir sessizlik içinde yudumluyoruz.

Bir süre sonra Slate, "Mitchell's'ı tekrar aradım," dedi. "Parçaları şimdi getiriyorlar."

"Yani kamyonunu bugün tamir edebilecek misin?" Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Planımız bu." Önce bana, sonra manzaraya baktı. "Yola geri dönmemiz gerekiyor. Kargo kendi kendine teslim olmaz."

"Doğru." Kahveme bakarak başımı sallıyorum. "Gitmeden önce duş alabilir ve kahvaltı edebilirsin. Yemek pişirmek yasak olduğu için çantamda protein barları var sanırım."

Reddedecekmiş gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Teşekkürler."

Kahvelerimizi bitirirken, onun kalmasını ne kadar çok istediğimin farkına varıyorum. Bu çok saçma - birbirimizi tanıyalı yirmi dört saatten az oldu. Ama onun varlığıyla ilgili bir şey uzun zamandır hiçbir şeyin hissettirmedeği kadar doğru geliyor.

Protein barlarıyla döndüğümde Slate kulübenin oluğundaki sızıntıyı inceliyordu, pratik doğası sorunu görmezden gelmeye elvermiyordu.

"Düzeltilmediği takdirde hasara yol açacak," diyor ve suyun ahşaba yanlış yönlendirildiği yerleri işaret ediyor.

"Kiralama şirketine bundan bahsedeceğim." Ona bir protein çubuğu uzattım.

"Etrafta bir merdiven varsa şimdi tamir edebilirim." Bir ısırık alıyor ve pratik sorunları çözmeye alışkın birinin odaklanmasıyla oluğa bakıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Önemli değil." Omuz silkiyor. "Oturup Mitchell'ı beklemekten iyidir."

Onu izliyorum, tanıdığım herhangi bir adamdan ne kadar farklı olduğuna şaşıyorum. Bradley, tamir etmeyi teklif etmek şöyle dursun, oluğu asla fark etmezdi. Birini arar ya da daha büyük olasılıkla sorunu asistanına havale ederdi.

"Kulübenin arkasında bir kulübe var," diye hatırlıyorum.

Kulübenin etrafında ilerliyoruz, çamurlu yolda ilerlerken omuzlarımız ara sıra birbirine değiyor. Her kazara dokunuş içimde bir sarsıntı yaratıyor.

Kulübe kilitli değildir ve şaşırtıcı derecede iyi stoklanmış. Slate bir merdiven, aletler ve hatta biraz dolgu macunu bulur.

Kulübenin ön tarafında merdiveni yerleştiriyor ve yukarı tırmanmadan önce sağlamlığını test ediyor. Ben de merdiveni sabit tutuyorum ve içimden gelen sese rağmen ona bakıyorum. Bu pozisyon omuzlarının genişliğini, solmuş kot pantolonunun kalçalarına oturuşunu, kendini dengelerken kaslarının esnemesini öne çıkarıyor.

"Düşündüğümde daha kötü," diye sesleniyor, parmakları hasarlı bölümü yokluyor. "Bir süredir arkasına su giriyor."

Kanalı tıkayan çam iğneleri, dallar ve ıslak yapraklar gibi döküntüleri dikkatle temizleyişini izliyorum. Elleri hassas bir verimlilikle hareket ediyor, her hareketi amaca yönelik. Oluğu çatıya bağlayan destekleri test ediyor, birini gevşek, diğerini ise tamamen kopmuş buluyor.

"Şu vidaları ve tornavidayı verir misin?" diye sesleniyor.

Onları topluyorum ve ona uzatmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve bu kez duraklıyor, nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Teşekkürler," diyor, sesi öncekinden daha sert.

Onu çalışırken izliyorum, pantolonundaki etkileyici şişkinliği fark ediyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Metodik bir şekilde çalışıyor, önce gevşek braketi sabitliyor, vidaları bileğinin güçlü kıvrımlarıyla çakıyor. Sabahın serin havasına rağmen alnında hafifçe ter damlacıkları oluşuyor ve ön koluyla terini silerek, onu bir şekilde daha da çekici kılan bir kir lekesi bırakıyor.

"Şimdi de dolgu macunu," diye mırıldanıyor.

Sorulmadan uzatıyorum. Suyun sızdığı dikiş yerlerine cömertçe uyguluyor, parmakları kalın bileşiği her çatlağa dikkatle yediriyor.

Nedense onun iki etli parmağıyla dolgu macunu sürmesini izlemek kalçalarımı sıkımda neden oluyor.

Şişesindeki suyu oluk boyunca dökerek çalışmasını test ediyor ve suyun arkaya sızmak yerine musluktan düzgün bir şekilde akmasını izliyor.

Sessiz bir memnuniyetle, "Bu işimizi görür," diyor.

Sessiz yetkinliğinde, tam olarak ne yapılması gerektiğini bilmesinde ve bunu tantana yapmadan ya da övgüye ihtiyaç duymadan yapmasında inanılmaz derecede çekici bir şey var. Daha önce hiç böyle çalışan birini görmemiştim - böylesine kendi kendine yetebilen, bozuk olanı tamir etmekten zevk alan.

Aşağı indiğinde bana gereğinden fazla yaklaşıyor, aramızda merdiven var ama aslında bir engel değil.

"Şimdi tutmalı," diyor ama geri adım atmıyor.

"Teşekkür ederim." Sesim amaçladığımdan daha soluk çıkıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"İstedim." Gözleri benimkileri arıyor ve orada her ne gördüyse yüz ifadesi belli belirsiz değişiyor.

Zaman yavaşlıyor, aramızdaki sabah havası elektrikleniyor. Onunla ilgili her şeye dikkat kesiliyorum; çenesindeki, tanıştığımız zamankinden bir gün daha ağır olan kirli sakal, dağ havasından dudaklarının hafifçe çatlaması, sağ kaşının yanında daha önce fark etmediğim yara izi.

"Slate," diye fısıldıyorum, ne istediğimden emin değilim ama sadece onun sağlayabileceği bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Slate elini kaldırıyor, yüzüme dokunmadan hemen önce tereddüt ediyor, sanki çekilmem için bana zaman tanıyormuş gibi. Ben çekmiyorum. Avuç içi yanağımı kavıyor, tenime karşı sert ve sıcak. Başparmağı kalbimi sızlatacak kadar nazik bir hareketle elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldanıyor, daha da yaklaşıırken.

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum, yüzümü ona doğru eğiyorum.

Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu kararsız ve sorgulayıcı. İkimizin de her şeyi değiştireceğini bildiğimiz bir test. Ağzı beklediğimden daha sıcak, kirli sakalının tenime değen hafif pürüzlerine rağmen daha yumuşak.

Hemen karşılık veriyorum, yaklaşıyorum, bir elim ön kolunu kavramak için yukarı kalkıyor. İhtiyacı olan tek cesaretlendirme bu. Öpücüğü derinleştirdiğinde tereddüt ortadan kalkıyor, eli yanağımdan kayarak enseme kavlıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

Nazık bir keşif olarak başlayan şey hızla daha aç bir şeye dönüşüyor. Diğer kolu belime dolanıyor ve göğsünün sert duvarını, benim hızlanan ritmime uyan kalbinin atışını hissedene kadar beni kendine çekiyor. Sert aletin karnıma dayandığını, içimde olmak için yalvardığını hissediyorum.

Daha önce de öpülmüştüm -üniversitedeki erkekler tarafından, Bradley tarafından sayısız kez- ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar çığ bir dürüstlikle, bu kadar filtresiz bir arzuyla. Slate, o anın ötesinde bir amacı olmayan bir adam gibi öpüyor, hesaplama yok, performans yok. Sadece saf, su katılmamış bir ihtiyaç.

Kollarım boynuna dolanıyor, onu daha da yakına çekiyorum. Sırtım kulübenin duvarıyla buluşana kadar bizi merdivenden uzaklaştırıyorum.

Slate bir elini başımın yanındaki duvara dayarken boğazından alçak bir ses çıkarıyor -yarı inilti, yarı büyüme-. Bu pozisyon beni onun varlığıyla, gücüyle çevreliyor ama bunda korkutucu bir şey yok. Cüssesine, bedenlerimizin temas ettiği her noktada hissedebildiğim arzusunun yoğunluğuna rağmen, içgüdüsel olarak onun yanında güvende olduğumu biliyorum.

Öpüşme keşfe dönüşüyor, dili benimkiyle alay ediyor, nefesimi neyin kestiğini, boğazımdan çıkan ve onu çılgına çeviren küçük, muhtaç sesleri neyin çıkardığını öğreniyor. Ellerim sabit duramıyor, boynundan omuzlarına doğru ilerliyor, gömleğinin altındaki kas oyunlarını hissediyorum.

Sonunda nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda, alnı benimkine dayanıyor, soluk soluğa nefeslerimiz sabahın serin havasında birbirine karışıyor. Mavi gözleri kararmış, göz bebekleri arzuyla büyümüş ve eminim benimkiler de aynı şekilde görünüyor.

"Jordyn," diye homurdanıyor. Başparmağı, öpücüklerinden hafifçe şişmiş alt dudağımda geziniyor. Bu şefkatli jest, hâlâ benimkine yaslanmış olan bedeninde hissettiğim, zar zor dizginlenen güçle tezat oluşturuyor.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz," diye fısıldıyorum, ama bu doğru gelmiyor. Bazı açılardan Slate'i bir gün sonra, Bradley'i iki yıl sonra tanıdığımdan daha iyi tanıdığımı hissediyorum.

"Biliyorum," diyor, sesi sert. "Bu çılgınlık."

"Tamamen çılgınca," diye kabul ediyorum, yüzümü başka bir öpücük için kaldırırken bile.

Uzaklardan gelen mekanik bir ses puslu havamızı dağıtıyor; çakıllı yolda yaklaşan bir aracın kusursuz gürültüsü.

Slate geri çekiliyor, duruşundaki arzusun yerini gerginlik alıyor. "Muhtemelen Mitchell'dır."

Büyü bozuluyor, gerçeklik istenmeyen bir zamanlamayla araya giriyor. Duvardan uzaklaşıyorum, aniden karışmış saçlarımın, kızarmış yanaklarımın ve hala pijamalarımın içinde olduğum gerçeğinin farkına varıyorum.

"Kamyonetini tamir ettirmelisin," diyorum, tüm vücudum hâlâ onun farkındalığıyla uğulduyor olmasına rağmen normal görünmeye çalışarak.

Gözleri dudaklarımda oyalansa da başını sallıyor. "Yapmalıyım."

Aramızdaki an, dile getirilmemiş sorularla dolu olarak uzayıp gidiyor.

Araç sesleri giderek yaklaşıyor. Slate geri çekilir, elini saçlarında gezdirir.

"Gidip onlarla buluşacağım," diyor ama hemen harekete geçmiyor. Onun yerine, nefesimi yeniden kesen bir yoğunlukla bana bakıyor. "Jordyn -"

Tam söyleyeceği şey bir kamyon kornasının sesiyle kesilir. İç çeker, her zamanki kontrollü ifadesi geri dönmeden önce yüzünde bir hayal kırıklığı belirir.

"Sonra konuşuruz," diyorum, onu rahatlatmak istesem de ne yapacağımdan emin değilim.

Başını sallıyor, sonra patikadan aşağıya, yaklaşan araca doğru dönüyor. Gidişini izliyorum, parmaklarım bilinçsizce dudaklarıma dokunmak için kalkıyor, hala onunkinden sıcak.

Bir öpücük. Hepsi bu kadardı.

Uzun boylu figürünün virajda kayboluşunu izliyorum ve bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını kesin olarak biliyorum.

Altı

Kayrak

O öpücük bir hataydı.

Mitchell'in oğlunu kamyonetine kadar takip ederken kendime bunu söylüyorum. Eleanor'un parçaları kamyonetinin kasasında; yeni bir radyatör hortumu, biraz soğutma sıvısı ve tamir için ihtiyacım olan temel aletler.

Ama tek düşünebildiğim Jordyn'in dudaklarının yumuşaklığı, onu kendime çektiğimde çıkardığı küçük ses, vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde oturması.

Bir hata. İhtiyacım olmayan bir karmaşa.

"Kurulum için yardıma ihtiyacın var mı?" Kulübenin araba yolunun sonuna geldiğimizde Mitchell'ın oğlu Ryan soruyor.

"Anladım," diye cevap verdim. "Parçaları getirdiğin için teşekkürler."

Başını sallayarak her şeyi boşaltmama yardım ediyor. "Fırtına yollara çok zarar verdi. Ana otoyolda devrilen bazı ağaçları temizlemeye devam ediyoruz ama bu kısım artık geçilebilir durumda olmalı."

Güzel. Eleanor'u ne kadar çabuk düzeltirsem, kendimle bu kulübe arasına o kadar çabuk mesafe koyabilirim. Kendimle Jordyn arasına.

Ryan ayrılıyor ve ben bir an için duruyorum, aletler ve parçalar ayaklarımın altında, kamyonumun beklediği yola bakıyorum. Hemen oraya gitmeliyim. Bunun yerine dönüp kulübeye doğru yürüyorum ve kendime bunun sadece Jordyn'e birkaç saatliğine gideceğimi haber vermek için olduğunu söylüyorum.

Gerçek daha karmaşıktır.

Köşeyi döndüğümde verandadaydı, saçlarını at kuyruğu yapmış, onu kamyon durağında ilk gördüğümde daha doğal görünüyordu. Onu böyle görmekle ilgili bir şey göğsümün fiziksel çekimle hiçbir ilgisi olmayan ve çok daha tehlikeli bir şeyle ilgili olan bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

"Parçaları aldın mı?" diye soruyor, gözleri dikkatle benimkilerle buluşmuyor. "Evet. Şimdi kamyonu gidiyorum."

Başını sallıyor, sonunda kafasını kaldırıyor.

"Bırakmamı ister misin?" "Yürüye bilirim."

"Saçmalama," diyor bir şekilde sevecen görünen bir öfkeyle. "Seni ben götüreceğim."

Reddetmeliydim. Ama kendimi başımı sallarken buluyorum ve dakikalar sonra onun cipindeyiz, aramızdaki sessizlik daha önce olmadığı kadar yüklü.

"Ne olduğu hakkında-" ikimiz de aynı anda başlıyoruz, sonra duruyoruz.

Gülüyor, gerginlik hafifçe kırılıyor. "Önce sen başla."

Ön camdan dışarı bakıyorum. "Bu olmamalıydı." "Neden olmamalıydı?" Sorusunun doğrudanlığı beni hazırlıksız yakalıyor.

"Çünkü sen-" Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum.

"Neyim ben?" diye meydan okuyor. "Çok mu şımarık? Çok mu ayrıcalıklıyım? Çok fazla 'prens' mi?"

Sesinde bir gerginlik var ve onu kırdığımı fark ediyorum.

"Kastettiğim bu değildi."

"O zaman ne demek istedin?"

Kamyonet görünürlüğe geliyor. Jordyn kenara çekiyor ama motoru çalışır halde tutuyor ve bana doğru dönüyor.

"Senin kendi hayatın var," diyorum sonunda. "Benim de kendi hayatım var. Tam olarak örtüşmüyorlar."

"Daha önce o verandada oldukça iyi örtüştük," diye karşı çıkıyor, yanaklarına bir kızarıklık yükseliyor.

Hatırladıkça içim ısınıyor. "Fiziksel çekim, üzerine bir şey inşa etmek için yeterli değil."

"Kim bir şey inşa etmekten bahsetti ki?" Savunmacı tonunun altında incinmişlik var. "Belki de çok fazla düşünmeden çekici bir adamı öpmek istedim."

Haklı. Varsayımlarda bulunan, var olması gerekmeyen karmaşıklıklar yaratan benim.

"Yeterince adil," diye kabul ediyorum. "Ama kamyonumu tamir eder etmez gidiyorum.

Bir hafta içinde kendi hayatına geri döneceksin. Gerçek bu."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Haklısın. İşleri garipleştirdiysem özür dilerim."

"Yapmadın," diyorum, kapının koluna uzanıyorum ama duraklıyorum. "Ne olursa olsun... iyi bir öpücüktü."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Sadece iyi mi?"

Kendime rağmen, cevap niteliğinde bir gülümsemenin oluştuğunu hissediyorum. "İltifat mı bekliyorsun prenses?"

"Belki." İfadesindeki şakacılık, daha kolay bölgelere hoş bir dönüş.

Cipten inip parçaları arkadan aldım. Sürpriz bir şekilde motoru kapattı ve beni kamyonete kadar takip etti.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Seni çalışırken izliyorum," diyerek yakındaki bir ağaca yaslanıyor. "Tabii bu çok dikkat dağıtıcı değilse?"

Dikkat dağıtıcı ama kabul etmek istediğim bir şekilde değil. "Keyfin bilir."

Eleanor'un kaputunu açıp işe koyuluyorum ve mekanik işlerin tanıdık ritmine kapılıyorum. İş beni merkeze alıyor, beni pratik gerçekliğe geri getiriyor.

Ama Jordyn'in beni izlediğinin farkındayım, varlığı birkaç metre öteden bile fiziksel bir dokunuş gibi.

Bir süre sonra "Bütün bunları yapmayı nasıl öğrendin?" diye soruyor.

"Babam," diye cevap veriyorum, bir kelepçeyi gevşeterek. "Şoförlüğe başlamadan önce tamirciydi. Çocukken bana temel bilgileri öğretti, gerçek bir kamyon şoförünün kendi aracını nasıl tamir edeceğini bildiğini söyledi."

"Akıllı adam."

"Onun da bazı anları oldu." Babamla olan karmaşık ilişkim genellikle tartıştığım bir konu değil. Yine de kendimi eklerken buluyorum, "Etrafta değildi

çok. Yol, evden daha önemliydi."

"Bu yüzden mi kamyoncu oldun? Onu anlamak için mi?"

Soru çok anlayışlı, eve rahat olduğumdan daha yakın vuruyor. Yeni hortumu sıkmaya odaklanıyorum. "İlk başta belki. Bana uygun olduğu için kaldım."

"Yalnızlık," diyor fırtınadaki konuşmamızı hatırlayarak. "Evet."

Ben kurulumu bitirirken sessizliğe gömülüyoruz. İş bir saatten az bir sürede bitti, bu da artık beni burada tutan hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor. Hemen yola çıkmalıyım.

Ama kaputu kapatıp ona döndüğümde, yüz ifadesindeki bir şey ayrılmanın imkânsız olduğunu hissettiriyor.

"Her şey düzeldi mi?" diye soruyor. "Yeni gibi oldu."

"Demek gidiyorsun." Bu tam olarak bir soru değil.

Ellerimi bir bez parçasına siliyorum, ne istediğimle ne yapmam gerektiği arasında boğuşuyorum. "Planımız bu."

Jordyn başını sallıyor, yüzünde beliren hayal kırıklığını bir gülümsemenin ardına saklıyor. "Seninle tanışmak güzeldi Slate. İyi yolculuklar."

Cipine dönmek için dönüyor ve ben de gidişini izliyorum, göğsümde acil bir şey oluşuyor. İşte o an, temiz bir ara, normalliğe dönüş, mantıklı bir seçim.

"Jordyn."

Durdu, arkasına baktı. "Evet?"

"Geç oluyor," dediğimi duyuyorum. "Muhtemelen bu saatte uzun bir yola çıkmak akıllıca olmaz. Bunun yerine müşterimi arayıp yarın ilk iş orada olacağımı bildirebilirim."

Umut gözlerini aydınlatıyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Son teslim tarihini çoktan geçirdim," diye itiraf ediyorum. "Bir gece daha fazla fark yaratmaz."

Bu bir rasyonalizasyon. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama yüzünde beliren gülümseme, olası sonuçların buna değmesini sağlıyor.

"Akşam yemeği hazırlayacaktım," diyor. "Süslü bir şey değil ama iki kişiye yetecek kadar var."

Bir gece daha. Gerçeklik ikimizi de geri almadan önce onunla geçireceğim birkaç saat daha. Bu tehlikeli bir hoşgörü, ama onu SUV'a kadar takip ederken, bu karardan pişmanlık duymaya kendimi ikna edemiyorum.

Yarın gideceğim. Yarın mantıklı olacağım.

Bu gece, kendime seçtiğim yalnız yoldan bir sapma izni veriyorum. Jordyn bana gülümserken göğsümdeki sıcaklık yıllardır kaçındığım bir şeye benziyor.

Yedi

Jordyn

İkimiz için de şarap koyuyorum. Slate masanın karşısında oturuyor, boş tabaklarımız aramızda. Makarna iyi oldu ve ilk tadına baktığında takdir dolu bakışları beni garip bir şekilde gururlandırdı.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye soruyor, onu hiç görmediğim kadar rahatlamış bir halde. "Yemek kursları," diye itiraf ediyorum gülerek. "Annem ısrar etti. Annem ısrar etti."

Hiçbir zaman kendim için yemek yapmam gerekmedi, personeli nasıl doğru yönlendireceğimi bilmeliyim."

Yarım bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Farklı dünyalar."

"Çok farklı," diye katılıyorum. "Ama bunu tercih ettiğimi fark ettim."

Gözleri kadehinin üzerinden benimkilerle buluşuyor ve oradaki yoğunluk nefesimi kesiyor. Bütün akşam bunun etrafında dans ettik.

O sabah öpücüğünden bu yana, yarınki ayrılışı, bu gece ne o l a c a ğ ı sorusu.

"Kanepeye geçelim mi?" Şömineyi işaret ederek öneriyorum. "Bu sandalyelerden daha rahat."

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. Bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı bir kontrolle hareket ediyor.

O şarap şişesini getirirken ben kadehlerimizi alıyorum ve kanepeye yerleşiyoruz -yakın ama dokunmadan. Aramızdaki boşluk dolu gibi.

"Bana kendinle ilgili gerçek bir şey söyle," diyorum. "Çoğu insana söylemediğin bir şey."

Bunu göz önünde bulunduruyor. "Şiir yazıyorum. Bazen. Uzun yollarda olduğumda ve yol çok sessizleştğinde."

Beklediğim bu değildi. "Şiir mi?"

"O kadar şaşırmış görünme," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Kamyoncuların bile gizli derinlikleri olabilir."

"Şok olmadım. Etkilendim." Yaklaşıyorum. "Ne tür bir şiir?"

"Kötü türden," diyor kıkırdayarak. "Çoğunlukla gözlemler. Yolda gördüğüm ve çoğu insanın gözden kaçırdığı şeyler."

"Bir ara okumak isterim."

Sanki samimi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi beni inceliyor. Gördüğü şey onu ikna etmiş olmalı, çünkü ifadesi yumuşuyor.

"Sıra sende" diyor. "Gerçek bir şey."

Derin bir nefes alıyorum. "İşimden nefret ediyorum. Herkes bu mükemmel pozisyon bana verildiği için çok şanslı olduğumu düşünüyor ama ben kendimi boğulmuş hissediyorum." Bunu söylemek hem korkutucu hem de özgürleştirici geliyor. "Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim."

Eli benimkini buluyor, sıcak ve güven verici. "Onun yerine ne yapardın? Eğer bir şey yapabilseydiniz?"

"Fotoğrafçılık," diye yanıtlıyorum hemen. "Anları yakalamayı, beklenmedik yerlerde güzellikler bulmayı hep sevmişimdir." Yumuşakça gülüyorum. "Başka bir işe yaramaz zengin kız hobisi, değil mi?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Seni canlandıran şey buysa olmaz."

Onun basit doğrulaması boğazımı sıkıyor. Bradley fotoğrafçılığımı hiç anlamadı; en iyi ihtimalle bir tuhaflık, en kötü ihtimalle de dikkat dağıtıcı bir şey olarak hoş gördü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Slate'in başparmağı elimin üzerinde daireler çizerek koluma kıvılcımlar gönderiyor. Büyük, çalışmaktan nasır tutmuş, motor tamir edebilen ve şiir yazabilen ellerini hayranlıkla izliyorum. Elleri alıştığım manikürlü ellerden çok farklı.

"Jordyn," diyor.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerindeki sıcaklık nefesimi kesiyor. Bu sabahki öpücükten beri bu anın etrafında dönüp duruyoruz, ikimiz de bunun nereye gittiğini biliyoruz ama son çizgiyi geçmekte tereddüt ediyoruz. İkimiz de şaraba dokunmadık.

"Seni istiyorum," diyorum basitçe, gerçeğin etrafında dans etmekten yorulmuş bir halde. "Seni kahvene kaşlarını çatarken ilk gördüğümünden beri istiyorum."

Yarı kakhaha, yarı iniltiyle bir ses çıkarır. "Bir centilmen olmaya çalışıyordum."

"Şu anda bir beyefendiye ihtiyacım yok."

Tek gereken bu. Eli boynumun arkasını kavrayarak beni serbest bırakıyor ve içimi titreten bir kesinlikle beni kendisine çekiyor. Bu öpücük, bu sabah paylaştığımız öpücüğe hiç benzemiyor; o bir keşifti, sınamaydı; bu ise sahiplenme, bilme.

Ağzı benimkine karşı talepkâr, dili memnuniyetle verdiğim girişi arıyor. Ona karşı eriyorum, ellerim göğsünün sert duvarını buluyor, kalbinin hızlı atışını avuçlarımın altında hissediyorum. Sert kasları ve sıcaklığı alıştığımından çok farklı.

"Bütün gün beni deli ettin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, kirli sakalı tenime lezzetli bir sürtünme yapıyor. "O dar kotunla etrafta dolaşıp bana şu an yaptığın gibi bakıyorsun."

"Sana nasıl bakıyorum?" Ağzı boynumda gezinirken nefes nefese soruyorum.

"Sanki yutulmak istiyormuşsun

gibi." "Belki de istiyorum."

Sözlerim üzerine gözleri kararıyor ve aniden kucağına kaldırılıp kalçalarına oturtuluyorum. Bu güç gösterisi içimde bir heyecan yaratıyor; ağırlığımı hiçbir şey değilmiş gibi taşıyor ve beni tam olarak istediği yere yerleştiriyor.

Sonrası bir his bulanıklığı - nasırlı elleri saygılı bir açlıkla vücudumu keşfediyor, ağzı tenime karşı sıcak, kıyafetlerim çılgın öpücükler arasında bir şekilde kayboluyor. Vücudu bir vahiydi, sert düzlemler ve güçlü kaslar, kibirden değil, yıllarca dürüst bir çalışmayla inşa edilmişti.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, ellerimi geniş göğsünde gezdiriyorum. "İnanılmazsın."

Övgü karşısında elmacık kemikleri hafifçe kızarıyor ama elleri yetenekli keşiflerini asla durdurmuyor, benden çıkarabileceğimi bilmediğim sesler çıkarıyor. Hem şefkatli hem de emredici, her hassas noktayı hatasız bir hassasiyetle buluyor.

Parmakları kıvrımlarımı bulduğunda, zaten kaygan ve onun için hazır olduğum yerde.

"Benim için çok ıslaksın," diyor, kıvrımlarımı okşarken sesi merakla doluyor.

"Sadece senin için," diye fısıldıyorum, bunun doğruluğu beni şaşırtıyor. Daha önce hiç kimseye ona verdiğim tepkiyi vermemiştim.

Parmakları sihirli bir şekilde çalışıyor, omuzlarını kavramamı sağlayan bir ritim buluyor, zevk arttıkça başım geriye düşüyor. Kalın bir parmağını içime kaydırduğunda, duyduğum hissin etkisiyle haykırıyorum.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor, ikinci bir parmak ekleyerek beni lezzetli bir şekilde geriyor. "Seni duymama izin ver."

Parmakları içimde kıvrılırken başparmağı ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde daireler çiziyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olan bir nokta buluyor. Bu çok fazla, çok iyi.

"Slate, ben gidiyorum-"

"Benim için gel prenses," diye emrediyor ve bir zamanlar beni sinirlendiren bu lakap her nasılsa şimdi beni uçurumun kenarına itiyor.

Parmaklarının etrafında paramparça oluyorum, zevk dalgaları içime çarptıkça adını haykırıyorum. Boynuma karşı övgüler mırıldanarak beni nazikçe rahatlatıyor, ancak artçı şoklarla titreyerek göğsüne yığıldığımda rahatlıyor.

Kendime gelmeme izin vermek yerine ayağa kalkıyor ve beni zahmetsizce kaldırıyor. Beni yatak odasına taşıırken bacaklarım beline dolanıyor, güç gösterisi kalçalarımın arasında yeniden arzu birikmesine neden oluyor. Beni yatağa indirirken üzerimdeki ağırlığı, hayatım boyunca özlediğim şey gibi geliyor.

Slate kot pantolonunu indiriyor ve etkileyici sikine doğru uzanan uzun siyah saç izini ortaya çıkarıyor. Uzun ve kalın ve tek düşünebildiğim onu içimde ne kadar çok istediğim.

Onu içime ilk soktuğumda uzun bir inilti duyuyorum. Daha önce birlikte olduğum herkesten daha büyük, beni en lezzetli şekilde geriyor. İlk başta yavaşça hareket ediyor, bana uyum sağlamam için zaman veriyor, kontrolü başımın iki yanındaki kollarının gerginliğinden belli oluyor.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye inliyor, şimdi içime tamamen oturmuş. "Çok sıkı, çok mükemmel."

Sabit bir ritim tutturuyor, her hamlesi vücuduma zevk kıvılcımları gönderiyor. Güçlü ama kontrollü, tutkulu ama özenli, vücudumun tepkilerini okuyor ve bana maksimum zevk verecek şekilde ayarlıyor.

Bacaklarımdan birini kolunun üzerinden geçirip açısını değiştirerek beni haykırtan bir noktaya vurduğunda, tekrar yaklaştığımı biliyorum. Gerilim sarmalı her itişte daha da sıkılaşıyor, ikimiz de serbest kalmanın peşinde koşarken onun hızı artıyor.

"Yine boşalacaksın," diyor, sorudan çok ifade. "Sıkılaştığını hissedebiliyorum."

"Evet," diye nefes alıyorum, ellerimle sırtını kavıyorum, üstümde hareket ederken kasların oynamasını hissediyorum.

Eli aramızda kayıyor, birleştiğimiz yeri buluyor, başparmağı itişleriyle aynı anda dönüyor. İkili his beni uçurumun kenarına itiyor, zevk boğazımdan bir çığlık koparan bir yoğunlukla içimde patlıyor.

Benim orgazmım onun kontrolünü kaybetmesine neden oluyor. İticileri daha sert, daha derin oluyor, kontrolü sonunda kırılırken ritmi bozuluyor. Güçlü vücudu üstümde geriliyor, kasları kaskatı kesiliyor, çenesi sıkılıyor ve dişlerini sıkarak adımı haykırıyor. Boynundaki damarlar öne çıkıyor, yüzü güzel bir zevk ve gerginlik maskesine dönüşüyor. Şiddetle titriyor, kendini içime boşaltırken kalçaları benimkilere doğru sarsılıyor, her nabza şimdiye kadar duyduğum en ilkel, erkeksi şey olan derin, gırtlaktan gelen bir ses eşlik ediyor.

Birkaç dakika birlikte kalıyoruz, geri çekilmeyi beklemiyoruz. Ağırılığıyla beni ezmeye dikkat ediyor, ama sonunda hareket ettiğinde beni yanına yakın tutuyor.

Yağmur tekrar çatıya vurmaya başlıyor, bu anda hissettiğim huzurun altını çizen hafif bir ritim. Yarın gidiyor. Yarın onu bir daha asla göremeyebilirim. Ama bu gece, bu kulübede, dışarıda fırtına geri dönerken, aradığımı bile bilmediğim bir şey buldum.

"Kal," diye fısıldıyorum karanlığa, gece için mi yoksa daha fazlası için mi demek istediğimden emin değilim.

Kolu etrafımda sıkılaşıyor, beni göğsüne doğru çekiyor. "Bu gece hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor, kalp atışları kulağımın dibinde güçlü ve sabit.

Sekiz

Kayrak

SABAH IŖIĐI kabinin pencerelerinden süzölerek Jordyn'in uyuyan yüzüne düşüyor. Yan yatmış, bir elini yanağının altına sokmuş, saçları altın dalgalar halinde yastığın üzerine dökölüyor. Bir saattir uyanık, sadece onun nefes alışını izliyorum.

Bunun olmaması gerekiyordu.

İki gün önce, yoldan geçen bir turist olarak gördüğüm şımarık bir şehir kızıyla fırtınaya yakalanmıştım. Şimdi onun yatağındayım, yanağının kıvrımını, kirpiklerinin titreşimini, uykusunda yer değıştirirken çıkardığı küçük iç çekişini ezberliyorum.

Şimdiye kadar bir sonraki müşteriye giden yolu yarılamış olmalıydım. Yollar dün açıldı ve teslimatım gecikti bile. Müşteri gecikme için kıcıma tekme basacak ama nedense normalde göstereceğim aciliyeti gösteremiyorum. Tek yaptığım

düşünebildiğim tek şey yanımdaki kadın ve bu kulübeden ayrılmanın aradığımı bilmediğim bir şeyden uzaklaşmak gibi hissettirmesi.

Jordyn kıpırdanıyor, gözlerini yavaşça kırıştırarak açıyor. Onu izlediğimi gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayılıyor - saklanmamış, gerçek, hala uykunun ağırlığıyla.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, bir kedi gibi geriniyor. Hareket çarşafı hafifçe aşağı çekerek göğsünün kıvrımını ortaya çıkarıyor ve sikim hemen tepki veriyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, sesim uykudan daha fazla hırıltılı.

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını benimkilere bastırarak yumuşak, uzun bir öpücük konduruyor. "Kahve?"

Cevap veremediğim daha da yaklaşıyor, çıplak vücudu çarşafın altında benimkine bastırıyor. Bu temas içimdeki ilkel bir şeyi ateşliyor ve kahveyle ilgili tüm düşünceler buharlaşıyor.

Elim saçlarına kayıyor ve ağzını tekrar kendime çekiyorum. Öpücük anında derinleşiyor, yumuşak iniltisi dudaklarımda titreşiyor. Sabahki şefkatin tatlılığı saniyeler içinde açlığa dönüşüyor.

"Kahve istediğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum boğazına doğru, öpücüklerimi ince kolonunda gezdirirken.

"Bu kafeinden daha iyi," diye fısıldıyor, elleri çoktan göğsümü, karnımı keşfediyor, açık bir niyetle aşağı iniyor.

Parmakları beni sardığında, tenine karşı inliyorum. Arzusunda cesur, beni çılgına çeviren bir şekilde kendinden emin. Hiçbir çekingenlik yok, hiçbir hesap yok - sadece benden on üç yaş küçük bu güzel kadından gelen dürüst bir istek.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanıyorum, onu altımda yuvarlıyorum.

Bacaklarını isteyerek ayırıyor ve beni bacaklarının arasına alıyor. Şimdiden arzudan kayganlaşmış, sadece birkaç öpücükten sonra benim için hazır. Bu sofistike kadının beni bu kadar çok istediğini, genç bedeninin dokunuşuma bu kadar istekle karşılık verdiğini bilmek içimde erkeksi bir tatmin dalgası yaratıyor.

"Lütfen," diye nefes alıyor, bana doğru eğiliyor, sert kalçalarının pürüzsüz teni kalçalarımı kavırıyor. "Sikine ihtiyacım var."

Tek bir yumuşak hamleyle içine giriyorum, ikimiz de bu his karşısında inliyoruz. Uyum mükemmeldi; sıkı, sıcak, davetkâr. Sanki benim için mükemmel yaratılmıştı.

"Kahretsin, Jordyn," diye inliyorum, sıkı sıcaklığı beni sararken kontrolü sağlamak için mücadele ediyorum. "Etrafımda inanılmaz hissediyorsun."

"Sen de öyle," diye nefes nefese kalıyor ben hareket etmeye başlayınca. "Çok derin. Çok dolu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Bana yapışmasını sağlayan bir ritim tutturuyorum, vücudu her hamleyi karşılamak için yükseliyor. Yumuşak kıvrımları daha sert olan çerçevemle mükemmel bir tezat oluşturuyor, gençliği ve canlılığı her duyarlı harekette kendini belli ediyor.

Çıkardığı sesler -küçük nefes alışları ve zevki arttıkça daha da yükselen inlemeleri- duyduğum en güzel şey. Onun sıcaklığına her daldığımda, aramızdaki tüm farklılıklara rağmen birbirimize ne kadar mükemmel uyum sağladığımızı hatırlıyorum.

Elleri sırtımda geziniyor, ben onun üzerinde hareket ederken kaslarımın esnediğini hissediyor. Dokunuşunda bir merak, onu memnun etme, bunu onun için iyi hale getirme arzumu besleyen bir takdir var.

"Daha sert," diyor aniden, gözleri ihtiyaçla kararmış. "Kırılmayacağım. Hepinizi hissetmek istiyorum."

Bu istek içimde bir şeyleri gevşetiyor -bu güzel genç kadını tamamen sahiplenmeyi bekleyen ilkel bir şey. Bir kolumu dizinin altına geçirip açıyı değiştiriyorum ve her hamlede daha derine iniyorum. Vücudu mükemmel bir şekilde boyun eğiyor, inanılmaz derecede sıkı ama bana uyum sağlamak için geriliyor. Gözleri açılıyor, içindeki tüm vücudunu titreten o hassas noktaya vurduğumda dudaklarından bir çığlık kaçıyor.

"Böyle mi?" Soruyorum, sesim efor ve kısıtlamayla sertleşiyor, pürüzsüz, sıkı vücudunun ona verdiğim her şeyi nasıl aldığının tadını çıkarıyorum.

"Evet," diye soluk soluğa bağılıyor, iç kasları her hamlede etrafımda kenetleniyor. "Tanrım, evet, aynen böyle. Hiç kimse beni senin gibi doldurmamıştı."

Zevk arttıkça yüzünü izleyerek hızımı koruyorum. Bu haliyle muhteşemdi; saçları yastığa dökülmüş, yanakları kızarmış, dudakları kendinden geçmiş bir şekilde ayrılmıştı. İlk tanıştığım cilalı prensese hiç benzemiyor ve bunun için daha da güzel.

"Çok yakın," diye inliyor, iç kasları etrafımda çırpınmaya başlıyor. "Lütfen, durma."

"Asla," diye söz veriyorum, yalan olduğunu bilsem de. Yarın **g i t m i ş** olacağım, yola geri döneceğim ve bu sadece bir anı olacak. Ama şu anda, şu anda, o benim, ben de onunum ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bir elimi aramıza sokup birleştığımız yeri, kaygan etinin beni mükemmel bir şekilde karşıladığı yeri buluyorum. Kaba başparmağım klitorisinin etrafında dolaşıyor, hissediyor

Dokunduğumda nasıl da şişiyor. İhtiyacı olan tek şey ek uyarım. Altımda parçalanıyor, vücudu yatağın dışına doğru yaylanıyor, iç kasları zevk dalgalarıyla ritmik bir şekilde etrafımda kenetleniyor, beni daha sıkı ve daha sıkı kavırıyor. Serbest bırakılması onu yıkarken adım dudaklarında kırık bir çığlığa dönüşüyor, genç vücudu beni güçlü, ihtiyaç duyulan hissettiren bir yoğunlukla yanıt veriyor.

Etrafımda titreşen sıkı sıcaklığı karşı konulamayacak kadar fazla. Yüzümü boynuna gömüyorum, kalçalarım son bir kez daha ileri atılıyor, kendimi onun mükemmel sıcaklığına sonuna kadar gömüyorum. Kendimi onun en derin çekirdeğine bırakıyorum, yoğunluğu sersemletici, ondan önce hiçbir kadınla yaşamadığım bir şey. Bir an için, dünya sadece buna daralıyor - benimkine sarılmış yumuşak, yemyeşil vücudu, aramızdaki titreşen bağlantı, tüm mantığa meydan okuyan doğruluk duygusu.

Nefesimi tuttuğumda, eli yüz hatlarımı çizmek için yukarı kalkıyor - kaşımı, elmacık kemiğimi, çenemin çizgisini. Dokunuşunda saygılı bir şey var, adını koymaya hazır olmadığım duygularla göğsümün sıkışmasına neden olan bir şey.

Gözlerindeki kırılganlığı tam olarak gizleyemeyen bir gülümsemeyle "Bu bir uyandırma çağrısıydı," diyor.

"Kahveden daha iyi," diye kabul ediyorum ve alnından öpüyorum.

Orada rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz, parmakları göğsümde desenler çiziyor, benimkiler kalçasının kıvrımlarını okşuyor. Beni korkutması gereken ama nedense korkutmayan bir şekilde evcil.

Pantolonumun atıldığı yerden telefonum çalıyor. Gerçeklik araya giriyor. Görmezden geliyorum, ama ikinci bir vızıltı takip ediyor. Sonra bir üçüncüsü.

"Bunu almalısın," diyor Jordyn usulca. "Önemli olabilir."

İsteksizce kendimi ondan ayırdım ve telefona uzandım. Müşterimden üç mesaj var. Teslimat artık kritik derecede gecikti. Yarattığımız rahatlık balonu patlamak üzere.

Jordyn'e dönüp bakıyorum, hâlâ çarşaflara sarınmış, saçları ellerimden dağılmış, dudakları öpücüklerimden şişmiş. Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler düğümleniyor. Bunun olmaması gerekiyordu. Onun önemli olmaması gerekiyordu.

"Kötü haber mi?" diye soruyor, yüz ifademi okuyarak. "Müşteri gecikme yüzünden çok kızgın."

Başını sallıyor, saklamaya çalışsa da hayal kırıklığı belli oluyor. "Yani gitmen gerekiyor."

Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum. "Evet. Gitmeliyim."

Dokuz

Jordyn

Slate spor çantasını taksiye yüklerken SABAH GÜNEŞİ Eleanor'un cilalı kromunu parlatıyor. Kulübenin verandasında durmuş, günün sıcaklığına rağmen kollarımı kendime sarmış, onun gitmeye hazırlanmasını izliyorum. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmış bir adamın rutinini izliyorum.

Ama bu sefer farklı. Bunu omuzlarındaki gerginlikten, kulübeye bakıp durmasından anlayabiliyorum. Bana.

İki gün oldu. Onu yolun kenarında, yağmur altında kamyonetine bakarken bulduğumdan beri bu kadar zaman geçti. Her nasılsa çok daha uzunmuş gibi gelen üç gün.

"Hepsi bu kadar," diyerek yolcu kapısını kapatıyor ve bana dönüyor.

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Söylenecek ne var ki? "İyi bir hayatın olsun mu?" "Anılar için teşekkürler?" Aramızda geçenler için hiçbir şey yeterli görünmüyor.

"Yola çıkmalıyım. Şimdiden programın gerisinde kaldım." Ağırlığını kaydırıyor, anahtarlar elinde şingirdiyor.

"Elbette," diye idare ediyorum. "Uyman gereken bir programın var."

Bana doğru bir adım attı, sonra durdu, gelmekle gitmek arasında kaldı. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim.

"Jordyn-" diye başladı, sonra durdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu yolculuğun böyle geçmesini beklemiyordum."

Yumuşakça gülüyorum, sesim biraz gergin çıkıyor. "Ben de öyle. Buraya yalnızlık ve kendini keşfetme arayışıyla geldim."

"Onun yerine sorun buldum," diyor, ağzının köşesi kalbimi sızlatan o neredeyse gülümsemeyle kalkıyor.

"En iyi bela türü." Verandadan aşağı bir adım atarak aramızdaki mesafenin bir kısmını kapattım. "Pişman değilim Slate. Tek bir an bile."

Mavi gözleri benimkileri arıyor, bir şey arıyor. Samimiyet, belki. Ya da benim onun yüzünü ezberlediğim gibi o da benim yüzümü ezberliyor.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyor sonunda. "Ve muhtemelen delice bir şey." Nabzım hızlanıyor. "Çılgınlığı severim. Sor bana."

Derin bir nefes alıyor, önce kamyonetine sonra da bana bakıyor. "Tatilin ne kadar sürecekt?"

"İki hafta," diye cevap veriyorum, soru karşısında kafam karışıyor. "Şey, bir buçuk hafta oldu."

Başını sallıyor, görünüşe göre bir karara varıyor. "Benimle gel."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, beklenmedik ve heyecan verici. "Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin değilim.

"Benimle gel," diye tekrarlıyor, bu kez daha kararlı bir şekilde. "Yolda. Tatilin için. Yaşadığım hayatın nasıl bir şey olduğunu gör."

Zihnim hızla çalışıyor, ne önerdiğini anlamaya çalışıyorum. "Sadece... kamyonetine binip gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Basit, doğrudan. Tam ona göre.

"Kereste teslim etmek için mi?"

"Bu ilk durak." Bir adım daha yaklaşıyor. "Ondan sonra, bir sonraki sefer bizi nereye götürürse. Saskatchewan da olabilir, Teksas da. Mesele bu -özgürlük, açık yol, güzergah yok."

Teklif o kadar beklenmedik, hayal edebileceğim her şeyin o kadar dışında ki, ona sadece bakabiliyorum. Bu sıradan bir akşam yemeği daveti ya da bir hafta sonu tatili bile değil. Bu tamamen onun dünyasına adım atmak, benimkini geride bırakmak.

"Arabam ne olacak? Eşyalarım?"

"Araba burada kalabilir. Kulübenin parası ödendi, değil mi? Neye ihtiyacın varsa getir.

Eleanor'un geniş bir alanı var."

"Eleanor," diye yankıladım küçük bir gülümsemeyle. "Kamyonun."

"Evim," diye düzeltiyor. "En azından şimdilik. Bir süreliğine senin de olabilir."

Beynimin pratik kısmı bunun delilik olması için tüm nedenleri sıralıyor. Bu adamı çok az tanıyorum. Şehirde beni bekleyen sorumluluklarım var. Bu Jordyn Montgomery gibi insanların yapacağı türden bir şey değil.

Ama başka bir ses daha var, daha yüksek ve ısrarcı, bana bu kulübeye neden geldiğimi hatırlatıyor. Özgürlük. Özgünlük. Hayatımın her zaman takip ettiği senaryodan bir kopuş.

"Bu çılgınlık," diyorum ama gülümsüyorum.

"Tamamen," diye onaylıyor.

"Annem felç geçirirdi." "Muhtemelen."

"Bir bavulla yaşıyor, bir kamyon kabininde uyuyor, kamyon duraklarında duş alıyor olurum."

"Göz alıcı değil," diye kabul ediyor. "Ama gerçek."

Bu kelime -gerçek- içimde yankılanıyor. Aradığım şey de tam olarak bu değil mi? Beklentiler ya da görünüşler tarafından filtelenmemiş, gerçek bir şey?

"Peki ya sonrası?" diye sordum. "Tatilim bittiğinde mi?"

Omuz silkiyor ama bu rahat hareketin altında bir kırılganlık var. "O zaman anlarız. Bu sadece kısa bir macera olabilir, kendi dünyanızdaki akşam yemeği partilerinde anlattığınız bir hikâye olabilir. Ya da belki..." Sözünü kesiyor, olasılığı konuşulmadan bırakıyor.

"Belki de daha fazlasıdır," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor, beni dikkatle izliyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Kulübeye dönüp bakıyorum; rahat, tahmin edilebilir, güvenli. Sonra sabah güneşinde parıltıyan, macera ve belirsizliği aynı ölçüde vaat eden Eleanor'a. Son olarak Slate'e, hayatıma giren ve bir şekilde, sadece üç gün içinde, ne istediğime dair bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden olan bu adama.

"Toplanmam için bana on beş dakika ver," diyorum, kararımı neredeyse verdiğimi fark etmeden önce vermişim.

Yüzü tam bir gülümsemeye dönüşüyor, yüz hatlarını değiştiriyor. Daha önce de bazı anlarını görmüştüm ama hiç bu kadar eksiksiz, bu kadar korunaksız olmamıştı. Nefesimi kesiyor.

"On beş dakika," diye kabul etti. "Ben motoru ısıtayım."

Kalbim heyecan ve sinirle çarparak kulübeye geri dönüyorum. Ani bir kamyon macerası için ne alınır? Önce temel ihtiyaçlarımı alırım -tuvaletler, rahat kıyafetler, sağlam ayakkabılar. Sonra, içgüdüsel olarak, fotoğraf m a k i n e m i eklerim. Beklenmedik güzellikleri yakalamak için bir zaman varsa, o da budur.

Bavulum ve sırt çantamla dışarı çıktığımda Slate Eleanor'un devasa ızgarasına yaslanmıştı. Motor gürlüyor, derin bir mekanik mırıltı, şimdi bir şekilde korkutucu olmaktan ziyade davetkar geliyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, bavulumu alırken.

"Uzaktan değil," diye itiraf ediyorum gülerek. "Ama evet."

Çantalarımı saklama bölmesine yerleştiriyor, sonra yarı eğlence, yarı endişe dolu bir ifadeyle bana dönüyor.

"Fikrini değiştirmek için son şansın prenses. Otoyola çıktığımızda, kararını vermiş olacaksın."

Bir adım daha yaklaşıp yüzümü ona doğru eğiyorum. "Geri çekilmem için bana bahane vermeyi bırak. Seninle geliyorum Slate. Tabii tereddütleri olan sen değilsen?"

"Tek bir tane bile değil." Beni öpmek için eğiliyor, bir söz gibi hissettiren kısa ama şiddetli bir bağlantı.

Slate yanımdaki sürücü koltuğuna tırmanarak, "Tam olarak Ritz değil," diyor. Alan sıkışık olmadan samimi hissettiriyor, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Mükemmel," diyorum dürüstçe. "Bu sensin."

Ses tonumdaki bir şey bana sertçe bakmasına neden oluyor, mavi gözleri tekrar benimkileri arıyor. Orada her ne gördüyse onu tatmin etmiş görünüyor, çünkü bir kez başını salladı ve dikkatini kontrollere çevirdi.

"Pişman mısınız?" Slate, Eleanor'u vitese takarken ruh halimin değiştiğini fark ederek soruyor.

Camdan dışarı, uzaklaştıkça küçülen kulübeye, sonra da yanımdaki adama bakıyorum - sabah ışığına karşı güçlü bir profil çiziyor, elleri direksiyonda kendinden emin, ağzının kenarlarında bir gülümsemenin başlangıcı var.

"Tek bir tane bile yok," diyorum ve önümüzdeki kilometreler boyunca benim olacak koltuğa yerleşiyorum. Uzanıp elimi Slate'in kalçasına koyuyorum, talepten ziyade bir bağlantı jesti. O da gözlerini yoldan ayırmadan elimi kendi büyük ve sıcak eliyle kapatıyor.

"Bir maceraya hazır mısın prenses?" diye soruyor, lakabı artık bir yargıdan ziyade bir sevgi ifadesi.

Eleanor bizi bilinmeyene doğru taşırken dağların yerini açık gökyüzüne bırakmasını izleyerek gülümsüyorum.

"Seninle mi? Kesinlikle."

Sonsuza dek mutlu yaşamlarına bir göz atmak ister misiniz? Özel (ve SICAK) sonsözü [buradan](https://author-celia-skye.mailerpage.io/bonus) okuyun...

<https://author-celia-skye.mailerpage.io/bonus>

EXCLUSIVE
EPILOGUE

Jordyn
&
Slate

CELIA SKYE

Not - Amazon'da řu anda mevcut olan diğer tüm HOT MOUNTAIN NIGHTS hikayelerine göz atmayı unutmayın!

Daha fazla Dağ Adamı ister misin?

Celia'nın diğer kitaplarının tam listesi için [buraya](https://author-celia-skye.mailerpage.io/books)
tıklayın. <https://author-celia-skye.mailerpage.io/books>

Darkmore dağının seksi dağ adamları hakkında daha fazla şey okumak ister misiniz?

The Mountain Man's Sweetheart'ın ücretsiz kopyasını alın

The background of the entire cover is a photograph of a shirtless, muscular man with a beard, looking down. He is positioned in the center, with his torso and arms visible. The background behind him is a soft-focus image of red flowers, possibly roses, which adds a romantic and sensual feel to the cover.

The
MOUNTAIN
MAN'S
Sweetheart

DARKMORE MOUNTAIN MEN
CELIA SKYE

Onu on beş yıldır görmemiş. Onu sevmekten hiç vazgeçmedi.

Clara ve Ash gençliklerinden beri birbirlerini görmemişlerdi ve şimdi Clara Darkmore'a geri döndü. Ash ona aşkını itiraf edebilecek ve onu sonsuza dek kalmaya ikna edebilecek mi?

ÜCRETSİZ bonusu buradan alın: author-celia-skye.mailerpage.io

Celia Skye Hakkında

CELIA SKYE, olay örgüsü hafif ve ateşi yüksek olan BUHARLI OTT insta aşk hikayeleri yazıyor. Yaşlı erkeklerle, huysuz patronlarla ve baharatlı olduğu kadar tatlı da olan kötü çocuklarla yaşanan yasak aşklardan hoşlanıyorsanız, buralarda takılın ;)

Celia Skye'ı Amazon'da takip edin

<https://www.amazon.com/stores/author/B0CR1TB42G/>

İçindekiler

[Otostopçu Dağ Adamı](#)

[1. Jordyn](#)

[2. Kayrak](#)

[3. Jordyn](#)

[4. Kayrak](#)

[5. Jordyn](#)

[6. Kayrak](#)

[7. Jordyn](#)

[8. Kayrak](#)

[9. Jordyn](#)

[Daha fazla Dağ Adamı ister
misiniz? Celia Skye hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

